

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 129 / IV legislatura / Vuitè període

Dijous, 21 de setembre de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 73

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí.

Necrologia del Sr. Romà Planas i Miró, diputat de la II legislatura (Punt quart de l'ordre del dia.)

El Sr. Obiols (S) intervé per fer la necrologia del Sr. Planas. Tot seguit, la cambra serva un minut de silenci (p. 7238).

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a complir el punt vuitè de l'acord sobre la problemàtica de l'aigua, en relació amb la modificació de les lleis 4/90 i 5/90 (Reg. 28604)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 7240).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 7240).

Rèplica: Sra. Martí i Conill (S) (p. 7240).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'abastament d'aigua per a ús i consum dels diferents nuclis del municipi de Secuita (Tarragonès) (Reg. 26159) i sobre les incidències que han impedit solucionar l'abasta-

ment públic d'aigua per a ús i consum dels diferents nuclis del municipi de Secuita (Tarragonès) (Reg. 26160)

El president n'anuncia la retirada (p. 7241).

Pregunta al Consell Executiu sobre la quantitat de convenis col·lectius signats l'any 1994 que inclouen clàusules específiques contra l'assetjament sexual (Reg. 28810)

El president n'anuncia el decaïment (p. 7241).

Preguntes al Consell Executiu sobre les repercussions de la privatització del complex de la Molina en el projecte d'unificar serveis amb l'estació de Masella (Cerdanya) (Reg. 26391) , sobre les empreses que han presentat projectes de compra del complex hivernal de la Molina (Cerdanya) (Reg. 26392) i sobre la participació de la Generalitat en l'empresa que sorgiria de la privatització del complex hivernal de la Molina (Cerdanya) (Reg. 26393)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 7241).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 7241).

Repregunta: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 7242).

Segona resposta: conseller (p. 7242).

Preguntes al Consell Executiu sobre el capteniment del Govern pel que fa a la no-inclusió de clàusules específiques contra l'assetjament sexual en el treball en els convenis signats l'any 1994 (Reg. 28811) i sobre si s'han previst noves mesures per tal d'impulsar la prevenció i el control de l'assetjament sexual en les empreses (Reg. 28812)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 7242).

Resposta: conseller de Treball (p. 7243).

Rèplica: Sr. Reguant (M) (p. 7243).

Pregunta al Consell Executiu sobre les informacions a partir de les quals el Departament d'Indústria ha elaborat l'informe Indonèsia, breu informe econòmic (Reg. 26708)

El president n'anuncia la retirada (p. 7243).

Preguntes al Consell Executiu sobre el motiu pel qual des que hi ha Subdirecció General de Mines es convoquen tots els treballs i els tràmits de concursos de drets miners en períodes propers a les vacances (Reg. 27941) i sobre el motiu pel qual durant els anys 1982 i 1983 es van convocar concursos de drets miners a les quatre demarcacions provincials i en canvi se n'han publicat set de Lleida i cap de Girona i Tarragona (Reg. 27942)

Formulació: Sr. Portabella (ERC) (p. 7244).

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 7244).

Repregunta: Sr. Portabella (ERC) (p. 7244).

Segona resposta: conseller (p. 7244).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt desè sigui tramitat tot seguit. S'aprova per assentiment (p. 7245).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament de la Llei orgànica 18/1995, de 3 de juliol, del dret a l'educació, pel que fa a la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents (Reg. 25953) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 7245).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 7246).

Rèplica: Sra. Torrent (S) (p. 7247).

Contrarèplica: conseller (p. 7248).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya (Reg. 27209) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Bosch (ERC) (p. 7249).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 7250).

Rèplica: Sr. Bosch (ERC) (p. 7252).

Contrarèplica: conseller (p. 7253).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la inclusió d'un nou punt en l'ordre del dia a proposta de tots els grups parlamentaris. S'aprova per assentiment (p. 7254).

Dictamen de la Comissió de Política Social en relació amb la redacció harmònica de la Llei 8/1995, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents, i de modificació de la Llei 37/1991, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció

La secretària primera llegeix el Dictamen de la Comissió (p. 7254).

El president anuncia la detecció d'un error material en l'article 19.1 de la Llei 37/1991 (p. 7253).

La secretària primera llegeix l'esmena proposada (p. 7255).

Votació del Dictamen: aprovat per unanimitat (p. 7255).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància (Reg. 29015) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Elena (S) (p. 7255).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Defensada després (punt dinovè de l'ordre del dia).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia (Reg. 29021) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bosch (ERC) (p. 7257).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Defensada després (punt dinovè de l'ordre del dia).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia (Reg. 29023) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Mayol (IC) (p. 7258).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Campuzano (CiU), juntament amb les esmenes als punts dissetè i divuitè (p. 7259).

Posició del G. P. Popular: Sr. Ariza (P) (p. 7260).

Posició dels grups presentants: Sr. Elena (S) (p. 7261) i Sr. Bosch (ERC) (p. 7262).

El Sr. Escudé (CiU) (p. 7262), la Sra. Mayol (IC) (p. 7262), el Sr. Campuzano (CiU) (p. 7262), el Sr. Armet (S) (p. 7263) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 7263) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació dels punts 1, 2, 3 i 4 de les mocions: rebutjats per 38 vots a favor, 60 en contra i cap (p. 7263).

Votació dels punts 1 i 3 de les esmenes: aprovats per unanimitat (p. 7263).

Manifest del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de l'Alzheimer

El president llegeix el manifest aprovat per la Junta de Portaveus (p. 7263).

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 73.2

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Necrologia del Sr. Romà Planas i Miró,
diputat de la II legislatura**

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la necrologia del senyor Romà Planas i Miró, diputat a la segona legislatura. Es troben presents en aquest saló de sessions els seus familiars, i des d'aquí els dirigeixo una afectuosa salutació. Té la paraula l'illustre senyor Raimon Obiols, que farà el parlament en memòria de l'illustre senyor Romà Planas i Miró.

El Sr. OBIOLS: Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, benvolguts amics, comprendran que pujo a aquesta tribuna amb una doble –jo diria– dificultat. La primera és la dificultat de parlar d'una persona que ens ha deixat, que era un dels meus millors amics, tal vegada el més pròxim, del qual hem estat íntims col·laboradors durant molts anys, i la dificultat addicional de parlar d'una persona que tenia un pudor i una reserva que t'obliga immediatament a plantejar-te com a necessari el tipus d'intervenció que ell hauria desitjat.

Es diu que en el moment de la mort hom veu com en un film la pròpia vida, ràpidament, i, sens dubte, si això ha succeït en el cas de Romà Planas, ell va tenir en aquells instants motius per sentir-se acompanyat i per sentir-se satisfet de la trajectòria vital d'un home marcat, com tants d'altres de la seva generació, per la tragèdia de la nostra Guerra Civil. Romà Planas, efectivament, va conèixer el camí de l'exili l'any 1939, a l'edat de set anys; és inimaginable l'experiència d'un infant de set anys que coneix aquesta situació, que lamentablement no és un drama del passat sinó, com veiem en les informacions quotidianes d'aquests moments, un drama que afecta tants i tants infants avui a les terres d'Europa.

Essent duríssima la vida de Romà Planas i dels seus en aquest període, vull dir duríssima en termes de fam i en termes de fred, més dur encara, de ben segur, devia ser el sentiment de desposseïció absoluta d'un infant al qual s'havia arrabassat un país lliure, se li havia arrabassat el propi país; s'ha dit, en alguna ocasió «la pàtria és la infància»; se li havia arrabassat, doncs, per tant, també la pàtria.

Ell es féu a França, s'exilià als set anys al 39 i tornà amb el president Tarradellas l'any 1977. A França es formà; es

formà a l'entorn, bàsicament, de dos centres: el que podríem anomenar el món de la política democràtica de la resistència i de l'alliberament, un món plural, sens dubte, però amb denominadors comuns, i el món de l'exili català a París. Aquests dos móns el van marcar. Del món de la política francesa, de la cultura de la resistència i de l'alliberament, en el seu pluralisme, n'assimilà un tríptic que ha estat l'eix central del seu capteniment, de la seva trajectòria política al llarg dels anys: rigor i neutralitat de l'Administració, patriotisme democràtic i valors d'esquerra.

Jean Moulin, figura per ell gairebé mitificada, com ha estat també a França, la figura del resistent, no de partit, sinó del resistent de l'Administració democràtica del país; el prefecte d'un departament francès que resisteix, que és torturat i que mor sota la tortura, no en nom, en primer lloc, d'unes idees polítiques, d'unes sigles de partit, sinó en nom d'una concepció de la pàtria democràtica i de l'honor de l'Administració pública d'aquesta pàtria democràtica. Mendès France, en segon lloc, com a exponent d'una política de rigor. Fins i tot –per què no dir-ho?– De Gaulle; no pas el De Gaulle que deia en alguns moments: «Quan vull saber què pensa França, m'interrogo a mi mateix», naturalment, però sí el De Gaulle d'una certa idea de França; una certa idea de França, fonamentada en rigor, en un sentit profund de les formes democràtiques, i amb una sòlida convicció democràtica, malgrat tots els atzars de les pugnes normals en una situació de pluralisme i de democràcia. Aquests van ser els seus elements de referència, pel que fa, naturalment, a aquest món que ell va viure apassionadament, el món efervescent de la democràcia recobrada després de la derrota del nazi-feixisme a Europa i de l'alliberament de França. I naturalment, també, aquest món que molts hem conegut, extraordinari, emotiu, exasperant en algunes ocasions, de l'exili, amb les seves esperances mai dissoltes, amb la seva esperança, gairebé podríem dir, desesperada, i amb tots els homes i dones de la seva generació, els infants, els nois i noies que van sortir del país forçats per la victòria del franquisme, li va arribar, en un moment determinat, l'hora de la gran decisió, perquè als nois i noies que s'havien format, que s'havien educat, que havien viscut en altres països, en arribar als vint, vint-i-un anys, és a dir, en el moment d'orientar ja d'una manera definitiva la seva vida, se'ls plantejava –i també se li va plantejar, lògicament, a Romà Planas– la disjuntiva: França o Catalunya.

Ell tenia una excel·lent perspectiva d'activitat professional; pel seu tarannà, pel seu caràcter, per la seva actitud oberta, amistosa, tenia una possibilitat absoluta d'integrar-se a la societat francesa, i en el moment d'arribar a aquest moment del gran determini personal, en el moment de plantejar-se aquesta disjuntiva –que és un moment que voldria caracteritzar breument, per calibrar, junt amb tots vosaltres, l'abast d'una decisió d'aquesta naturalesa, un moment en el qual les esperances d'una recuperació de la democràcia que s'havien produït amb la victòria dels aliats s'havien dissolt, el moment de la llarga travessia del desert dels anys cinquanta– ell va optar per Catalunya. I, per tant, per comptes

de decidir un avenir professional, una situació de facilitat, de benestar, va optar per l'activisme polític i cultural i per guanyar pa, per guanyar-se la vida de la manera més austera i que ocupés menys i per dedicar, fonamentalment, la seva activitat a lluitar per Catalunya: en el Casal Català de París, a la revista *Foc Nou*, de París, en les Edicions Catalanes de París, en la militància socialista, i naturalment també, i d'una manera determinant, en la col·laboració d'aquell home que ell va veure com a infant a la França de l'ocupació i que li va aparèixer gairebé com un gegant mític, la seva col·laboració estretíssima amb el president Tarradellas.

I ho féu en un moment –ho torno a repetir– en el qual fer una opció d'aquesta naturalesa, vist ara retrospectivament, pot semblar una decisió lògica, una decisió racional; en tot cas, en funció dels valors dominants, no semblava, en aquell moment, una decisió raonable. O és que no recordem quina era, per exemple, la visió –bastant dominant– que es tenia en aquell moment a Catalunya de la figura del president exiliat? En un país on els sobreentesos pejoratius, on les rialletes d'«enterats», on el «rebentisme» acostumen a ser una mena d'esport nacional, el president Tarradellas, en el seu exili a França, en el seu entestament en el manteniment de la trajectòria contínua de la nostra institució nacional, apareixia massa sovint com un somniador, irrealista, per no dir, en moltes ocasions, gairebé com un excèntric. I en aquell context Romà Planas féu definitivament la seva opció de vida. I cal dir que va ser durant aquests anys, sobretot d'una manera més intensa quan s'accelerà el procés de la transició democràtica, un element polític d'una utilitat essencial i indispensable en el procés de relacions, no sempre fàcils, entre el món de l'interior i el món de l'exili, entre les forces emergents de l'Assemblea de Catalunya i de les forces polítiques de Catalunya que havien reconstruït la seva unitat, i la Generalitat en l'exili.

Una serietat programàtica i una mena de llum interior, fonamentada en una discreta, reservada fidelitat a uns ideals –cosa que convé avui posar de valor en un moment en el qual es pot dir que mai com avui la política ha tingut necessitat d'ideals–; la tendència gairebé genètica a posar d'acord la gent; l'obsessió per buscar la solució dels problemes, i –per què no dir-ho també?– la bondat, paraula forta, com diu un gran escriptor, Claudio Magris, que cal usar amb pudor, però també sense excés de pudor. Serietat d'idees, de programa, sentit de l'amistat; voluntat d'entesa, voluntat pragmàtica de recerca de solució dels problemes; bondat, en feren en aquell període, essencial per a nosaltres, per al nostre país, un element polític essencial.

És per això que, quan a l'enterrament de Romà Planas, en el seu poble, en el seu poble recuperat –recuperat en el doble sentit de l'expressió, perquè l'havia recuperat físicament, el poble de la seva infància, la seva vella casa pairal, però també democràticament, si es pot usar aquesta expressió de «recuperació democràtica», perquè havia estat fa ben poc, fa ben pocs mesos, elegit alcalde de la Roca–, quan alguns companys em deien: «Quina llàstima, ara que en Romà Planas és alcalde, justament ara es mor», aixecava en mi la re-

flexió de pensar que a vegades no es comprèn el que és el veritable valor d'una trajectòria democràtica.

Naturalment, no es tracta de menystenir ni la importància d'un càrrec d'aquesta naturalesa, ni tampoc la il·lusió i l'entusiasme que Romà Planas havia posat en la seva nova responsabilitat com a alcalde de la Roca, però, de tota manera –de tota manera–, l'essencial, l'important ha estat una llarga, tenaç, dura trajectòria política per aconseguir quelcom que sovint, amigues i amics, no valorem amb prou força i amb prou energia: el fet que en les peculiaritats i les confusions de la transició democràtica a Espanya, el poble català, a través de les seves forces polítiques i a través de la seva institució en l'exili, va aconseguir aquest objectiu tan difícil, aparentment impossible en alguns moments, tenaçment perseguit per molts, volgut pel poble en les eleccions del 15 de juny de 1977, que van donar una forta majoria als partits que reclamàvem explícitament el retorn de la Generalitat exiliada, hàbilment aconseguit en la trajectòria de les negociacions i dels processos que van portar a aquest factor, a aquest fet del retorn d'un president que significava que els catalans podríem dir: «Hem recuperat la llibertat i la democràcia a través d'un peculiar procés de transició, però nosaltres, simbòlicament i fàcticament, hem recuperat també el fil de continuïtat democràtica en les nostres institucions, amb la nostra democràcia, que va ser derrotada per les armes en la guerra del 36 al 39, però que hem mantingut viva en la clandestinitat, que hem mantingut viva en l'exili, i sobretot, que hem mantingut viva en la continuïtat de la nostra institució nacional.» L'honor que això significa per a Catalunya, aquest plus de recuperació que vam aconseguir amb el retorn del president Tarradellas és degut, naturalment, a l'esforç de molts, i en primer lloc a la tenacitat del vell president, és degut a la voluntat popular en les eleccions del 15 de juny del 77, però és degut també, d'una manera no menor, d'una manera prou essencial, a la labor de Romà Planas en aquells anys extraordinàriament apassionants que van aconseguir, finalment, la recuperació de les nostres llibertats i de la nostra institució, de la Generalitat de Catalunya.

Doncs, aquest és l'itinerari d'una persona, és un itinerari polític, si entenem la política tal com deia Hannah Arendt, una gran filòsofa alemanya, com una dimensió essencial de la persona completa, i a través de la política Romà Planas es féu una persona completa. Jo he recordat en algunes ocasions, quan es tractava d'evocar persones de la seva generació o més grans, persones profundament condicionades, marcades pel que ha significat la terrible experiència de la Guerra Civil i de la dictadura, el conte d'un escriptor italià, Dino Buzzatti, que els voldria resumir molt ràpidament, perquè em sembla que és la millor metàfora del que és la trajectòria personal, l'aventura personal de Romà Planas.

És el conte del fill d'un capità de vaixell que és embarcat pel seu pare en un primer viatge i, en el curs de la travessia, el capità descobreix un enorme i terrible monstre marí que persegueix el vaixell, i li diu al seu fill: «No podràs continuar la meva tasca. Hauràs de fer vida terra endins, perquè tens la fatalitat, que els toca a alguns, de tenir al darrere un

monstre que et perseguirà i et devorà si t'atreveixes a embarcar-te en l'aventura de la mar.» I, malgrat tot, aquest infant decideix ser pilot i capità de vaixell i durant tota la seva vida viu sota l'amenaça permanent d'aquest monstre, fins que, quan veu arribat el moment de la mort, abandona el vaixell i amb una petita barca s'adreça cap al monstre que l'ha seguit durant tota la seva vida, i el monstre li diu: «M'has cansat molt. T'he estat seguint tota la vida, perquè et volia entregar la perla més bella de l'oceà, la realització d'una vida de passió i d'aventura, d'una vida d'amistat.» I estic segur, amigues i amics, que, quan va morir, Romà Planas tenia aquesta perla a la mà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Ara convido les senyores diputades i els senyors diputats a guardar un minut de silenci en memòria del desaparegut.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Preguntes

Passem ara al punt de l'ordre del dia corresponent a preguntes a respondre oralment en el Ple.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a complir el punt vuitè de l'acord sobre la problemàtica de l'aigua, en relació amb la modificació de les lleis 4/90 i 5/90

La primera pregunta la formula la diputada senyora Rosa Martí i Conill, sobre el termini previst per a complir el punt vuitè de l'acord sobre la problemàtica de l'aigua; té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. És evident que, el setembre de l'any passat, amb la Plataforma sobre la problemàtica del rebut de l'aigua, on hi ha representació de les associacions de veïns, dels partits polítics i dels sindicats, van arribar a un acord en què, en el seu punt vuitè, el Govern es comprometia a presentar al Parlament un projecte de llei de revisió de les lleis 4 i 5/90, en el termini màxim de tres mesos. Ha passat més d'un any i aquest compromís encara no s'ha complert. És evident que de llavors ençà han passat diferents coses. Per exemple que hi ha hagut tres consellers en aquest Departament i dos canvis, i també hi ha hagut tres directors generals d'Obres Hidràuliques, amb dos canvis. Per tant, no ha estat la situació política del Departament una situació quieta, sinó certament bastant moguda. Però, en qualsevol cas, el compromís del Govern en el seu punt vuitè resta pendent i ens agradaria conèixer quines són les previsions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable senyor Mas.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I

OBRES PÚBLIQUES (Artur Mas i Gabarró): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Martí, a mi em sorprèn una mica que vostè faci aquesta intervenció avui en aquesta cambra perquè ha estat testimoni personal durant aquestes darreres setmanes, des del mes de juliol, i personalment n'hem parlat, que els treballs precisament per intentar complir aquells terminis, per altra part impossibles de complir, com és ben evident, doncs, estaven sobre la taula. I eren treballs que s'estan fent des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, però no només des del Departament sinó que s'estan fent a més a més en estreta col·laboració no només amb els grups parlamentaris representats a la Comissió que es va crear al seu moment, sinó també amb la resta d'integrants de la Plataforma. I no només amb aquests, sinó també amb els membres de la Confederació d'Associacions de Veïns.

Per tant, és evident —no es pot defensar el contrari— que els terminis estan totalment incomplerts. Deixi'm dir, de tota manera, que el Govern de la Generalitat va complir un acord molt important, que era el de la reducció d'una forma molt significativa del cànon d'infraestructures hidràuliques, i que, dit de passada, ha estat l'única administració vinculada al rebut de l'aigua que ha fet un gest important per arribar a una reducció de l'import del mateix rebut en l'apartat d'impostos i que potser haurà arribat el moment de començar a reclamar a les altres administracions també àmpliament implicades en el rebut de l'aigua que facin esforços similars.

Dit això, la nostra voluntat és d'arribar a acords al més ràpidament possible. Ho intentarem. Ho estem intentant. No podem assegurar l'èxit d'aquesta operació, perquè vostè sap molt bé que és una operació difícil. La situació està molt deteriorada en aquells barris on d'una forma molt irresponsable s'ha demanat i s'ha promès a la gent que no pagarien mai més el rebut de l'aigua. Però tot i així i afectant milers de persones de Catalunya, nosaltres tenim la voluntat de trobar-hi una solució i estem convençuts que, a més a més, aquesta és una voluntat compartida per tota la resta de la gent de l'arc parlamentari que hi està treballant. Així ens consta.

I, dit això, deixi'm només dir una última cosa: no confonguem a vegades el problema de l'aigua amb el problema del rebut de l'aigua.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, molt breument, senyor president. Reconeixem que el Departament té bona predisposició per solucionar aquesta qüestió. Jo ja he apuntat que, evidentment, les circumstàncies per les quals havia passat el Departament, doncs, eren unes circumstàncies que tots havíem de tenir en consideració. I també manifestar al senyor conseller, que ja ho sap, que per part del Grup Socialista també hi ha bona predisposició per intentar trobar solucions a aquest problema, però això no vol dir que existeixi un immobilisme parlamentari.

En qualsevol cas, senyor conseller, reconeixem les seves

explicacions, les acceptem. Sàpiga que tenim també bona predisposició per solucionar aquest problema i que segurament ara ens apropem a uns moments electorals que dificultaran trobar-hi una solució, però en qualsevol cas em sembla que tots plegats hauríem de fer un esforç per trobar-la i per aconseguir complir els acords al més aviat possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Senyor conseller... (Pausa.) Molt bé.

Preguntes acumulades relatives a l'abastament públic d'aigua per a ús i consum als diferents nuclis de la Secuita (Tarragonès)

Les preguntes números 2 i 3 han estat retirades.

Pregunta al Consell Executiu sobre la quantitat de convenis col·lectius signats l'any 1994 que inclouen clàusules específiques contra l'assetjament sexual

Passem a la quarta, que formula el senyor Reguant, sobre la quantitat de convenis col·lectius signats l'any 1994. Senyor Reguant? (Pausa.) Doncs, decau la pregunta.

Preguntes acumulades relatives a la privatització del complex de la Molina (Cerdanya)

La següent la formula el senyor Puigcercós, sobre les repercussions de la privatització del complex de la Molina; té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president, m'agradaria, si se'm permetés, acumular les preguntes 5, 6 i 7, que són referents, totes, al complex hivernal de la Molina, a la comarca de la Cerdanya.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: Ja fa temps que el Grup d'Esquerra Republicana...

El Sr. PRESIDENT: No s'hi acostumi, eh?, a aquestes agrupacions.

El Sr. PUIGCERCÓS: No, president, crec que no tenim gaire marge, en aquesta legislatura no hi ha gaire marge per acostumar-nos-hi, em sembla.

Ja fa molt temps el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar —i miri si fa temps, que el conseller de Política Territorial crec que era el senyor Josep Maria Culléll—, va presentar aquestes tres preguntes sobre el complex hivernal de la Molina. Una sèrie de preguntes que, bàsicament, feien referència a una sèrie de rumors que van aparèixer a mitjans de comunicació de la comarca de la Cerdanya, sobre la hipotètica privatització del complex hivernal de la Molina. Aquestes tres preguntes fan referència bàsicament a un aspecte que ja hi havia hagut un compromís, en aquest cas oral, del Departament, en aquest cas de ferrocarril,

sobre la unificació de les pistes d'esquí, en aquest cas privades, de la Masella i el complex de la Molina, per crear un macrocomplex que afavorís, en definitiva, el turisme de setmana i pogués reactivar un sector que, en aquests moments, passa per moments difícils a la comarca de la Cerdanya, que seria de l'hostaleria i el turisme.

I en segon lloc, l'altra pregunta fa referència a quina seria la situació d'aquesta privatització, és a dir, hi hauria participació de la Generalitat? No n'hi hauria? Perquè, en un principi, a pregunta escrita del Grup d'Esquerra Republicana, el segon conseller en qüestió d'aquest afer, que va ser el senyor Roma, ens va contestar que, en tot cas, sempre quedaria clar que les obres que estan per fer, les inversions previstes pel Govern de la Generalitat, es portarien endavant i que, en tot cas, sempre restaria una participació, una clàusula de control de l'accionariat, per part del Govern de la Generalitat. Però immediatament després, una setmana i mitja després d'aquesta resposta escrita, el senyor Roma ens diu que no és així, que la privatització serà al cent per cent i que possiblement les inversions s'aturaran i no tiraran endavant.

Voldríem saber quina és la situació i també, evidentment, en quines condicions i quines ofertes hi ha hagut al respecte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Mas.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, la situació en aquest moment és la següent: durant aquests mesos, tal com el conseller Roma crec recordar que els va comunicar per escrit al seu Grup, durant aquests darrers mesos s'ha portat efectivament a terme el que en podríem dir l'estudi de valoracions dels actius i de la situació patrimonial de la Molina, i no només això, sinó quelcom més important, que és quines diferents opcions hi havia per arribar a aquesta privatització. Això està fet des de finals del mes de juliol i, en aquest moment, en els propers tres, quatre mesos —a vegades fixar calendari és una mica arriscat, perquè la realitat és molt tossuda i moltes vegades s'imposa al desig i a la voluntat—, però en tot cas durant els propers tres, quatre, mesos el nostre desig és que més enllà d'aquest estudi de valoracions hi hagi també fet el que seria l'estudi de prospecció de mercat per avaluar quants operadors estan realment interessats a participar a la Molina i també tot el procés legal i fiscal que permetés definitivament obrir el concurs.

Això no vol dir que des del Departament no haguem fet res més en aquest sentit, és a dir, una cosa es que es faci un estudi de prospecció de mercat per conèixer quines són les empreses, quins són els operadors que podrien estar-hi interessats i altra cosa és que jo mateix durant aquest estiu m'he ocupat de parlar amb els empresaris agrupats en l'Associació d'Estacions d'Esquí Catalanes, perquè volia conèixer la seva opinió i els volia també tenir informats de tot el procés. I el que jo mateix els he demanat a aquests empresaris catalans és que, després de reclamar moltes vegades i de forma insistent la privatització de la Molina, que ara tinguessin en compte que el procés s'obrirà en poc temps i que jo recla-

mava també interès i participació dels empresaris catalans en aquest procés, entre altres coses perquè em dona la impressió –i aquesta és la nostra voluntat– que si aquesta estació pogués quedar finalment en mans dels empresaris de casa nostra creiem que al final l'èxit seria encara més notable, des de tots els punts de vista.

Dit això, tres, quatre mesos, perquè el procés estigui definitivament obert, des del punt de vista legal, estudi i avaluació de les ofertes que es puguin presentar i, per tant, possibilitats d'adjudicar, en el cas que hi hagi realment empreses interessades, la privatització, la venda de la participació, a partir del mes de març, abril, de l'any vinent.

Finalment, vostè preguntava quina és la voluntat del Govern sobre quedar-se amb una participació a la Molina. Tots aquests estudis que s'estan fent ara porten a la conclusió que seria millor que nosaltres ens quedéssim com a socis minoritaris. I nosaltres ho tenim avaluat a l'entorn d'un 20%. El que passa és que aquesta és una voluntat que no sabem si finalment es podrà complir, perquè potser les condicions que fixaran els operadors per entrar a la Molina passaran precisament per quedar-s'hi sols. Però, de tota manera, sigui quina sigui la solució final, i tenint en compte –ho repeteixo– que la voluntat del Departament és de mantenir una participació minoritària per vigilar tot el procés posterior, sigui quina sigui la solució final, el que sí que li asseguro és que les garanties de vigilància sobre el procés posterior, aquestes quedaran perfectament establertes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot repreguntar.

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president. El que no queda clar, i ens agradaria si es pogués posar una mica de llum sobre l'afer, és si el pla d'actuacions previst a la Molina continuarà, el Pla d'inversions previst pel Departament, o si, en canvi, aquestes inversions seran la contrapartida per entrar en l'accionariat, que és una possibilitat que també en el seu moment s'havia esmentat.

I l'altra qüestió és en quina situació legal, en aquest cas, quedarien el personal, els treballadors que en aquest moment estan al voltant del complex hivernal.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Bé, hi ha dues possibilitats que en aquest moment estan sobre la taula. Una és que en el cas, ho torno a dir, que hi hagi realment operadors interessats en aquesta adquisició, una és que la Generalitat cobrés, diguem-ho així, un preu superior i, a canvi d'això, es comprometés a complementar aquelles inversions previstes en els plans d'actuacions que realment portessin la Molina a un escenari de rendibilitat.

Aquesta és una primera opció. La segona opció, també perfectament legítima –veurem en els propers mesos quina és definitivament la que s'elegeix–, seria que la Generalitat renunciés a un preu tan alt, acceptés de cobrar menys recur-

sos per aquesta privatització parcial, i que l'obligació de fer les inversions contractualment pactades del Pla d'actuacions anés a càrrec, en aquest cas, del futur soci majoritari de l'estació. Aquests són els dos escenaris que tenim contemplats i que, en qualsevol cas, fixi's que assegurin que aquest Pla d'actuacions, d'una forma o d'una altra, es pugui dur a terme. I quant a l'estructura de personal o la mateixa plantilla, la voluntat del Departament és que tots els llocs de treball quedin protegits en el procés de privatització.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a l'assetjament sexual

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Josep Maria Reguant, sobre la no-inclusió de clàusules específiques contra l'assetjament sexual en els convenis laborals.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Voldria, si fos possible, doncs, fer tot d'una la número 8, acumular la 8 i la 12, perquè és el mateix tema, la mateixa qüestió...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. REGUANT: Si el senyor conseller també ho estima. Sí? Gràcies, senyor president. Diu la número 8 del capteniment de Govern, pregunta pel que fa a la no-inclusió de clàusules específiques contra l'assetjament sexual en el treball en els convenis signats l'any 94, i, la dotzena, sobre si s'han previst noves mesures per tal d'impulsar la prevenció i el control de l'assetjament sexual en les empreses. Per què fem aquestes dues preguntes? Doncs perquè, a mitjans d'abril, el Consell de Treball va acordar una resolució en la qual es recomanava a les empreses la regulació de normes per a la prevenció i el càstig de l'assetjament sexual, que cap conveni no incloïa fins aquell moment, i sembla ser que també això es ratifica per un estudi de la Secretaria Confederal de la Dona de Comissions Obreres de Barcelona que, sobre una mostra de quatre-cents cinquanta convenis firmats l'any passat a Catalunya, revela que en cap cas s'inclouen clàusules contra l'assetjament sexual. Per més abundància, aquest és un tema treballat per la il·lustre diputada d'Iniciativa, la senyora Imma Mayol, que va fer una interpellació al seu dia i una moció on sol·licitava iniciar, abans de final d'any –deia–, l'estudi sobre la incidència de l'assetjament sexual en el món del treball a Catalunya, i també la realització d'actuacions en l'àmbit social, laboral i institucional, per tal de sensibilitzar el conjunt de la població sobre l'existència de l'assetjament sexual i reduir el seu nivell d'incidència. També en una altra Resolució, la 62/IV del Parlament de Catalunya, doncs, s'intentava també que les empreses de Catalunya tinguessin en compte, per afrontar l'assetjament sexual, les normatives o les orientacions del Parlament Europeu i el Consell de Ministres d'Europa.

És a dir, que en definitiva i en síntesi, senyor conseller, dona la impressió que damunt del paper el tema és present i que, en canvi, en la praxi, doncs, sembla que no es compleix pels arguments que he fet.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres i Bochaca): Molt honorable senyor president, il·lustres senyors i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Reguant, vostè ha fet memòria que el Parlament català l'any 93 va aprovar la Resolució 62/IV, i després la Moció 26/IV, que reflectien la preocupació per sensibilitzar, la intenció de sensibilitzar tota la població sobre dos fets: sobre l'existència de l'assetjament i sobre la necessitat d'incidir-hi a efectes de reduir la seva incidència.

Sobre les actuacions, jo li podré donar alguna informació que crec que vostè, en aquest cas, no coneix i que almenys no ha aparegut en les seves paraules. Per una banda, el Departament de Treball, juntament amb l'Institut Català de la Dona, precisament en aplicació de la Resolució i mocions del Parlament, vàrem editar, per una banda, la normativa de la Comissió de les Comunitats Europees relativa a la protecció de la dignitat de la dona i de l'home a la feina; concretament, aquesta publicació, que se'n va fer una edició de disset mil exemplars i que van ser repartits a empreses, a patronals i a sindicats, associacions de dones i altres entitats, i també una part d'aquesta publicació, i concretament la part que fa referència al Codi europeu de conducta, va ser reproduït dins de la publicació de la Conselleria, denominada *Món laboral*, que se'n van fer, per tant, mil cinc-cents exemplars més. També es va donar trasllat de la Resolució i de la Moció i del Codi —dels tres elements— al Consell de Treball, recomanant la inclusió de clàusules als convenis col·lectius. La veritat és que nosaltres suposem, donem per entès, donada la matèria, que el procés serà lent, però continuem creient que el camí més indicat és contemplar-ho als convenis col·lectius. Per què? Perquè si als convenis col·lectius es contempla, d'aquí en sortiria, llavors, suposo que posar-se de comú acord empresaris i treballadors per a prendre mesures internes a la vida de l'empresa, perquè siguin eficaces. En aquest sentit, sí que li puc aclarir que l'any 94 —i això, diguem-ne, les dades que s'han donat ho desconeixen— a dos convenis col·lectius provincials i sectorials, concretament, s'hi han inclòs clàusules referents a l'assetjament sexual: concretament, al conveni del vidre pla, de la província de Barcelona, i al conveni de tracció mecànica de mercaderies a Tarragona. En els dos hi ha clàusules referents al tema que tipifiquen com a falta una gamma que va des de la lleu fins a la molt greu, i que, concretament, en els casos de dependència jeràrquica, o bé que facin referència a contractes temporers, agreugen, diguem-ne, la qualificació del fet, que pot arribar a ser, en aquest cas, qualificat com a molt greu.

Altres mesures que es podien prendre..., jo voldria recordar-li que els convenis col·lectius es regeixen per un principi essencial, que és el principi a la plena autonomia de les parts. Per tant, són ells els qui, diguem-ne, han de concordar el que concordin: l'Administració no hi pot interferir. Ara bé, a l'Administració el que sí que li correspon és el control

de la legalitat, si hi ha clàusules que conculquessin la legalitat o els drets fonamentals, i també fer recomanacions a les parts, això sí, que això és el que va fer el Consell de Treball, fer recomanacions a les parts, però no podem imposar clàusules. Que quedi molt clar que no podem imposar clàusules.

Tenim un altre element, una altra eina per a sancionar les actuacions, en aquest cas, ja no és sensibilitzadora, sensibilitzadora prèvia, sinó a posteriori, d'actuacions, diguem-ne, irregulars o incorrectes, mitjançant l'instrument de la Inspecció de Treball, i, per tant, les seves propostes essencials. En aquest sentit, es van rebre durant l'any 94 set denúncies, una de les quals ja ha derivat en una acta d'infracció. Aquesta és la informació, diguem-ne, que li puc donar sobre..., així, a gran volada, de les actuacions que s'han fet. Potser podria ser el moment oportú, de cara a la propera negociació col·lectiva, de tornar a parlar amb els empresaris i amb els sindicats, a través de les seves organitzacions, les patronals o els sindicats, perquè a la propera negociació col·lectiva continuessin per aquest camí d'anar introduint noves clàusules, diguem-ne, referents a l'assetjament sexual.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de la seva resposta es desprèn que realment aquella enquesta feta per la Secretaria Confederal de la Dona de Comissions Obreres, que de quatre-cents cinquanta convenis no n'hi havia cap que inclogués clàusules contra l'assetjament sexual, doncs, ja no es manté dempeus, perquè realment s'ha iniciat el camí, hi ha alguns convenis que vostè ha citat que sí que es fa, i en aquest Parlament s'ha fet un impuls legislatiu en aquesta direcció d'acord amb les dues resolucions i mocions —que vostè ha esmentat les dues, jo una d'elles: era la 64/IV—, i crec que això té un valor, un relleu particular, perquè a nivell de l'Estat no hi ha cap norma legal que reguli aquest tipus de qüestió, i que, per tant, sembla ser que en aquest cas nosaltres anem una mica a l'avançada en aquesta direcció, i intentem incorporar des d'aquest Parlament les directrius de la Unió Europea i, sobretot, portar-ho a la pràctica, encara que sigui de manera no tan ràpida com nosaltres voldríem, però, en realitat, com que l'autonomia de les parts mana, el que es pot fer és recomanar i he entès que se seguiria recomanant i impulsant aquesta línia.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller?

Pregunta al Consell Executiu sobre les informacions a partir de les quals el Departament d'Indústria ha elaborat l'informe Indonèsia, breu informe econòmic

Doncs passem a la pregunta següent. La número 9 ha estat retirada.

*Preguntes acumulades relatives a treballs i tràmits
de concursos de drets miners*

La número 10, que formula el senyor Jordi Portabella, sobre determinades convocatòries de treballs i tràmits de concursos en època propera a les vacances. Té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Efectivament, senyor president, i, si li sembla bé, agruparia aquesta pregunta amb la següent, perquè es tracta del mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies. En primer lloc, lamentar que el conseller que hauria de contestar-me aquestes preguntes, doncs, em va ajornar una vegada aquestes preguntes i ara està absent, i alhora agrair al conseller que em contestarà l'esforç que de ben segur haurà hagut de fer, si més no llegint els dossiers, per contestar aquestes preguntes.

Aquestes preguntes fan referència a per què es convoquen, a partir de l'any 87 i fins l'any 1994, els treballs i tràmits dels concursos de drets miners en períodes propers a les vacances i en terminis de temps ilegals, i per què, durant aquest període, no es convoquen concursos ni a la circumscripció de Girona ni a la de Tarragona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, dir-li que des del punt de vista procedimental, d'acord amb l'actual Llei vigent de procediment administratiu i de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, no existeix, administrativament parlant, cap període vacacional; vull dir, les administracions cobreixen per torns aquests períodes i administrativament, doncs, són un dia com un altre de l'any. Segon, vostè ha dit: «amb terminis ilegals»; jo crec que ja sé el que haig de respondre, però, en tot cas, m'agradaria que vostè em fes el plantejament de per què són ilegals. I quant a per què s'han convocat en unes demarcacions i no en unes altres, això ve donat per la caducitat de drets miners i per la petició de renovació o de sortida, altra vegada, a adjudicació aquests drets, bé des de la mateixa Administració, bé des de peticions particulars.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Portabella pot repreguntar.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Veig, senyor conseller, que s'ha reservat la informació per quan ja no pugui tenir dret a rèplica. Però si vostè es fixa una mica com ha anat en tots els concursos de drets miners, des que el subdirector general de Mines és el senyor Daniel Avillà, és a dir, des del 1987, s'adonará del següent: en primer lloc, es canvia el període de temps en què es convoquen els concursos i es passen a fer bàsicament els mesos de juliol i agost, que se'n fan sis, el mes de desembre, que se'n fan tres, i el mes de gener, que se'n fa un —ho pot trobar vostè en el full 21732 del *Butlletí*, en contesta del conseller. En segon lloc,

es canvia el termini de temps, i passa de ser de dos mesos a quinze dies, i que sigui de quinze dies és illegal, senyor conseller, perquè infringeix la Llei de contractes de l'Estat, en el seu article 29, i conculca els principis fonamentals del concurs públic. En tercer lloc, només es convoquen concursos a Barcelona i Lleida, i no se'n convoquen, per tant, ni a Girona ni a Tarragona, però és que, a més a més, en aquests concursos d'atorgament definitiu que s'han de fer en un màxim de vuit mesos, n'hi ha alguns que fa tretze anys que no s'ha pres cap resolució. A més a més, tots els caps de secció de Mines que han fet els darrers concursos amb adjudicació de drets miners han estat dimitits o cessats, i actualment la Direcció General de Mines té dues querelles en tràmit.

A vostè li sembla normal això, senyor conseller?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. El senyor conseller Marimon té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, vostè fa referència a la Llei de contractes de l'Estat; sap que la Llei de mines, de l'any 73, diu que el termini màxim —màxim— és de dos mesos, i la Llei de contractes de l'Estat fa un paper subsidiari, quan no hi ha disposicions a aquest respecte. Pel mateix, és absolutament demostrable —i qualsevol jurista li ho dirà— que aquesta illegalitat no existeix. En tot cas, si no hi hagués una disposició que marqués que el tràmit són quinze dies, evidentment, doncs, s'aplicaria la Llei de contractes de l'Estat; essent, com és, que hi ha aquesta disposició, doncs, la Llei de contractes de l'Estat resta amb caràcter subsidiari per a l'aplicació on no hi hagi disposició.

De totes maneres, aquest termini de quinze dies..., jo he estat mirant els anuncis de convocatòries, primer per comprovar les dates en què es produïen, i segon, l'espai de temps. Les convocatòries, com vostè sap, es publiquen al BOE i al *Diari Oficial de la Generalitat*, i sempre el termini és el de l'últim publicat, que vol dir que, a la pràctica, les persones que estan interessades saben o tenen temps de la convocatòria força més dies, força més dies d'aquests quinze. No ho faig servir com una argúcia, senzillament és un argument d'ordre absolutament pràctic en què moltes vegades, fins i tot de la publicació del BOE al DOGC, hi ha fins i tot més d'un mes de diferència.

Quan vostè diu que s'han convocat en períodes vacacionals, jo li he esmentat el que significava el que deia la legislació al respecte, no? De tota manera, basant-me en aquesta última afirmació també li puc dir que l'any en què es dona la casualitat o que es dona el fet que el concurs es convoca en un mes que entendríem vacacional, que és el mes d'agost, i que es donen les dues dates, són els últims concursos de l'any 94, perquè tots els altres anys, si bé hi ha una data dintre del que entendríem vacacional, l'altra data està clarament anticipada o posterior, i jo crec que no s'hi ha de veure cap mala intenció en aquest fet, i més si seguim tot el procediment administratiu que cal portar a terme per arribar a la publicació d'aquestes convocatòries.

Respecte als temes que vostè menciona de responsabilitats o no-responsabilitats de persones i seguiment o no-seguiment en el càrrec, lamento dir-li que jo no estic informat a aquest respecte i pel mateix no li puc contestar; el que sí que li contesto clarament és que les convocatòries s'ajusten de ple dret a la legislació vigent i que crec que no se n'ha de fer una lectura malintencionada pel fet que l'any 94 s'hagin donat unes convocatòries en període vacacional, entès, doncs, dintre el concepte normal de vacances de la gent, però que, en canvi, administrativament són correctes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. No hi ha més preguntes, de manera que no hem esgotat l'hora, però la llista s'ha esgotat.

Alteració de l'ordre del dia

Ara sollicito de la cambra la modificació de l'ordre del dia en el sentit de tramitar ara, a continuació, la interpellació número 10, interpellació sobre el desplegament de la Llei orgànica 18/1995, del 3 de juliol, del dret a l'educació. Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*)

Interpel·lació sobre el desplegament de la Llei orgànica 18/1995, de 3 de juliol, del dret a l'educació, pel que fa a la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents

Molt bé, doncs. La senyora Dolors Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores i senyors diputades i senyors diputats, aquesta interpellació fa referència a la potenciació dels òrgans de participació de govern en els centres docents. Em posaré les ulleres, que no em passi com l'altre cop.

Aquesta interpellació que substanciem en aquest moment ve una mica retardada respecte al moment en què va entrar en aquest Parlament i també respecte al moment en què es van produir les darreres eleccions per renovar els consells escolars de centre, però vull dir d'antuvi que aquesta interpellació té plenament..., totes el tenen, evidentment, però en aquest moment vull ressaltar que té un caràcter plenament positiu, constructiu. I començo de fet amb aquestes paraules perquè cal cercar solucions a la baixa participació, sobretot dels pares i de les mares i dels alumnes en la renovació dels consells escolars de centre. En les darreres, si no estic mal informada, la participació dels pares i de les mares va ser entorn a un 10% de mitjana. Si no considerem aquesta xifra en aïllat, sinó que la considerem en relació amb les diferents eleccions que s'han anat succeint, l'actual és el cinquè període de funcionament dels consells escolars, observem que les xifres de participació –i, com he dit abans, en especial del sector pares, mares i alumnes de secundària– han anat disminuint o bé s'han estancat.

Si ens seguim fixant en les xifres de participació del sector pares –ja parlarem dels altres sectors– observem que, com deia, des del 1990 hi ha dades de les quals dispo, que són les del conjunt de la ciutat de Barcelona, es produeix el

següent. La participació darrera ha estat d'un 9,4%. La participació és més elevada en els centres públics de primària, que és d'un 15,1, que en els centres docents públics de secundària, que ha estat d'un 2,6. A primària, des de l'any 1990, els percentatges –tants per cent– són els següents: el 90, un 18,6; el 92, un 14,5; el 94, un 15,1. A secundària, la participació ha estat la següent: el 90, un 3,8; el 92, un 3,1, i el 94, un 2,6. Davallada de la participació de pares i mares. Hauria pogut estar compensada per una major participació dels alumnes, cosa que tampoc no ha estat així perquè el 90, a secundària, va ser d'un 51,4; el 92, d'un 46,4, i el 94, en les darreres, d'un 51,1. I estic donant un conjunt de xifres, que malgrat que les xifres, evidentment, sempre és una mica feixugues, aquestes són molt fàcilment interpretables.

Ara repassarem breument els altres sectors. Ja els he dit abans que les dades de què dispo són de 1990 fins al 94, relacionades amb la ciutat de Barcelona i editades per l'Ajuntament de la ciutat. A hores d'ara, sembla que dades detallades del Departament d'Ensenyament per al conjunt de Catalunya no hi són, o almenys jo no les conec.

En el sector de mestres i professors, en el sector docent, a primària, el 90, hi va haver una participació del 90,6; en el 92, del 95,4 i el 94, del 95,6. No podem considerar aquesta una baixa participació, la del sector docent. A secundària va ser el 90, del 85,3; el 93, del 83,9, i el 94, del 83,5. Per tant, podríem dir, participació més elevada en els centres de primària que en els de secundària i estabilitat dels percentatges de participació en cada nivell educatiu. Ara bé, hi han dotze punts de diferència entre la participació de docents de primària i els de secundària en les dues darreres eleccions, la del 92 i la del 94. En el sector d'alumnes passa el següent. A primària, al 90, participa un 89%; el 92, un 90,9, i al 94 el 91,2; i a secundària, observin bé, a secundària els alumnes, el 90, un 51,4; el 92, un 46,4, i al 94, un 51,1. Toc d'atenció: els adolescents no se senten motivats per la participació; les xifres ho demostren. La xifra –ho torno a repetir– és superior a la participació en els centres de primària que en els de secundària. Hi ha una recuperació del vot des de l'any 92 al 94, de la participació d'alumnes de secundària, tot i aquesta constatació la participació, el 90, fou del 51,4, i el 94, del 51,1. Tot just se supera la xifra de participació de la meitat dels alumnes de secundària.

En el sector de personal d'administració i serveis, les xifres de participació oscil·len entre el 91,3 a primària el 90, i el 94,8, i a secundària, el 82,9 el 90 i el 94 del 85,9. Constatem de nou: es participa més en general en els centres de primària que de secundària. I en relació amb les dades del 92, una lleugera davallada de la participació global pel fet que secundària esgota menys.

I ara voldria constatar un altre fet –parlo sempre amb dades referides a Barcelona ciutat, eh? El que jo he anat repetint des de l'inici de la meua intervenció. I ara faré una referència a la participació global dels centres. El sector pares i mares, en els centres de primària, partint d'una mitjana de participació a la ciutat de Barcelona d'un 15,1% ens trobem amb el següent –em refereixo a centres, ara.

A nivell de centres dependents de la Generalitat, d'uns 55 sobre 148 han fet eleccions: hi ha un 35,5, per tant, de participació. En els centres municipals dependents de l'Ajuntament, 8 centres sobre 12 han fet eleccions, i hi ha un 66,5% de participació. En els centres de secundària, la mitjana de participació de Barcelona és el 2,6. Pel que fa referència als centres de la Generalitat, hi ha un 29,4% de participació, i als municipals, 1 sobre 7, és d'un 14,1. En el que fa referència als alumnes, la mitjana de participació a Barcelona és del 51; en els centres de la Generalitat es participa un 45%, o sigui, 23 sobre 51 han fet les eleccions, i en els municipals 8 sobre 8, per tant, un cent per cent. I ara ja deixo les xifres.

Constatem: les dades globals de participació dels centres municipals són superiors a les del conjunt dels centres docents de la ciutat. El percentatge, el tant per cent de participació dels alumnes de secundària de les escoles municipals, és molt superior a la participació dels alumnes de secundària dels centres docents públics dependents de la Generalitat. La conclusió seria que la participació en general dels sectors pares-mares i dels alumnes de secundària és baixa, que la participació no ha remuntat al llarg dels diferents anys –això dels diferents períodes electorals o de convocatòria electoral–, que malgrat la baixa participació general, a les escoles municipals –referides a Barcelona– la participació és un xic superior, tant al sector de pares i mares com al sector d'alumnes de secundària, on aquesta participació es manifesta més clarament.

El problema de la baixa participació jo crec que ens preocupa a tots, tant al Govern com ens preocupa al Partit Socialista i, evidentment i ben segur, a altres grups. Jo apuntaria que una anàlisi científica després d'aquests anys podria donar dades que ens permetrien abordar el futur amb mecanismes correctors, perquè aquesta manca d'interès en la participació arriba a ser tan preocupant que el Govern i els partits preocupats per aquest tema, ben segur que hem d'intentar arribar a acords; per tant, nosaltres tenim l'obligació moral de fer propostes i entenc que el Govern també té l'obligació d'escoltar-nos, perquè tots intentem buscar solucions a aquesta problemàtica.

Se m'ha acabat el temps; he acabat també la primera fase de la meva intervenció i li anuncio, senyor conseller, que en la rèplica intentaré fer un seguit de propostes; no sé si tindrè possibilitat de fer moció degut al que estem parlant aquests dies, de la possibilitat de convocatòria d'unes noves eleccions, i, per tant, em semblava que era positiu que el Grup Socialista, en aquesta darrera intervenció i referit a temes de participació, fes un conjunt de propostes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputada senyora Torrent, prèviament li voldria assegurar amb tota solemnitat que desconec si tin-

drem o no oportunitat de veure la tramitació d'una moció, però també amb tota cordialitat li voldria anticipar que, es pugui veure o no una moció, em sembla que en qualsevol cas seria bo, seria aconsellable que es propiciessin reunions amb el Departament i amb els representants dels grups polítics que hi volguessin participar i que compartissin aquesta inquietud –que em sembla endevinar que són tots, inclòs el Partit i la coalició als quals pertanyo–, per tal d'intentar trobar algunes iniciatives que permetessin millorar i incrementar la participació de les mares i dels pares en els òrgans dels consells escolars.

De tota manera, ens ha donat a conèixer unes dades que, en tot cas, en la seva globalitat crec que no són del tot coincidents, algunes, amb les del Departament, i, encara que només fos per compartir-les, crec que serà bo que les repassem.

Per sectors educatius, el professorat va participar en la convocatòria de l'any 92-93 en un 89,4% segons les dades del Departament; una participació que es va mantenir en la convocatòria darrera, del 94-95. En el cas dels alumnes, les dades de què disposa el Departament referides a la globalitat de Catalunya són més altes que les que no ha donat. En concret, a la convocatòria del 92-93 va ser el 85,9%, i a la convocatòria del 94-95, el 72,5%. No cal dir que, si després ho vol, li puc facilitar aquestes dades. En el cas del personal d'administració i serveis, en la convocatòria del 92-93 va ser del 85,9, i en la convocatòria del 94-95, del 76,4. I en el cas dels pares i mares d'alumnes, en la convocatòria del 92-93 va ser el 14,2, i en la convocatòria del 94-95, del 12%.

Les dades, en el cas dels pares i les mares, són molt semblants. Vull dir, no li apporto aquestes dades per discutir-les, sinó perquè, efectivament, llevat del cas dels estudiants, les tendències em sembla que són molt properes, les dades de què vostè disposa, amb les dades de què disposa el Departament. En qualsevol cas –hi insisteixo–, llevat dels alumnes, en el cas dels pares són dramàticament baixes. I aquest és un problema que hem de mirar de resoldre, i que hem de mirar de resoldre entre tots.

De tota manera, crec que la mesura de les iniciatives que es puguin prendre en aquest sentit..., caldrà que siguin capaces d'incentivar bé el sentit, diguem-ne, del compromís dels pares en l'àmbit educatiu. I això segurament no serà fàcil. I el cert és que, malgrat totes les iniciatives que hem pres en aquest sentit, no ha resultat fàcil fins ara que aquesta participació s'incrementés. No cal que li expliqui totes les iniciatives que hem pres, perquè de fet, encara que siguin moltes, el cert és que han estat insuficients. Si les hem pres ha estat, potser, amb la ingènua esperança que serien suficients, però el cert és que no ho han estat. Per tant, aquest és un tema que cal que ens plantegem, que ens plantegem amb tota la serenitat i amb tota la lucidesa del món, per veure de quina manera les podem incrementar.

Hi ha una altra consideració que vostè ha fet en la seva intervenció que crec que la podem compartir, però que també s'hauria de matisar. És a dir, els centres de la ciutat de

Barcelona que són de titularitat municipal, si els comparem amb els centres públics que són titularitat de la Generalitat, aquesta participació ha estat lleugerament superior en els centres de titularitat municipal; i això és bo i és positiu. Ara, també és cert que són centres normalment més petits i, per tant, resulta més fàcil que aquesta participació s'incrementi. De la mateixa manera que, si observem les dades generals de Catalunya, ens trobarem que en els municipis de menor població aquesta participació també és molt més alta que a les ciutats, en una relació proporcional a la seva demografia: com més gran és la ciutat, normalment acostuma a ser menor en aquestes eleccions per part dels pares i de les mares. I amb això no dic res; simplement constato fets que em sembla que els hem de tenir presents a l'hora de preveure o de pensar possibles solucions o de prendre possibles iniciatives que ens ajudin a superar aquesta aparent manca d'interès per part dels pares i de les mares a participar en aquestes eleccions concretes.

Vagi per endavant que, des del Departament, no puc ocultar gens ni mica la nostra insatisfacció per aquesta problemàtica, i que, per tant, totes les iniciatives que es plantegin per part del seu Grup i i per part dels altres grups que hi tinguin interès seran ben rebudes –hi insisteixo–, amb independència que es pugui o no tramitar una moció ara, els propers dies.

Ara, també és cert que ha cenyit la seva intervenció en un tema molt concret, que és la participació. De tota manera, també és cert que els consells escolars de Catalunya, des de tots els altres punts de vista, em sembla que estan tenint un funcionament positiu i que això es pot traduir tant en les dades del nombre de consells escolars que s'han constituït, com en l'avaluació de l'activitat que porten a terme durant el curs escolar, la participació en els debats i en les preses de decisions, a l'hora d'aportar propostes per millorar el funcionament de cadascun dels centres docents, a l'hora de presentar els reglaments de règim interior... Sobre totes aquestes altres qüestions i sobre aquestes activitats dispo de dades, que són prou significatives, del bon funcionament dels centres escolars de Catalunya, dels consells escolars de Catalunya. Vostè no s'hi ha referit; per tant, jo ara tampoc m'hi allargaré més en la meua intervenció.

Realment, el meu desig és escoltar aquestes propostes i, en tot cas, propiciar que, després d'aquesta interpellació, potser el més pràctic seria que encetéssim unes reunions de treball i que, d'aquestes reunions de treball, en poguéssim concretar algunes propostes que fossin compartides. I, en aquest sentit, la voluntat del Departament d'Ensenyament és inequívoca a l'hora d'impulsar-les per tal d'intentar superar aquesta situació que la diputada senyora Torrent ha plantejat en la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot formular rèplica. Té cinc minuts, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Vagi per endavant que, evidentment, senyor conseller, li accepto, acceptem la proposta que ens fa

de mantenir un seguit de reunions per intentar cercar vies de solució a aquesta problemàtica que ens preocupa, sembla ser, tant a nosaltres com a vosaltres i, com deia abans, ben segur, a altres grups d'aquesta cambra.

Deixi'm que li digui, de tota manera, una cosa que em sembla que és evident, i és evident perquè en el seu moment sectors de la comunitat educativa ja es varen manifestar: en les darreres eleccions a consells escolars, el Departament va escatimar una mica la publicitat. Estem en l'era de la comunicació, i, per tant, aquest fet no es pot menystenir, i jo ho volia constatar en la rèplica. Va sortir a la premsa; diferents col·lectius de la comunitat educativa van manifestar que el Departament havia fet molt poca publicitat en aquells moments.

També li volia aclarir o exposar que, si abans he parlat de les petites –perquè cal dir-ne «petites»– diferències de participació entre les escoles municipals i els centres dependents de la Generalitat a la ciutat de Barcelona, no era pas amb l'ànim de manifestar cap tipus de qüestió que pogués interpretar-se com una vanitat que uns ho fan millor que els altres. Em consta, i ho sap vostè, que tots estem preocupats per aquests nivells de baixa participació.

El cert és que si determinades institucions..., vostè m'ha especificat que es dona aquest fet en poblacions petites o en centres que tenen menys alumnat, però el cert és que es dona i, per tant, això aboca a pensar que potser hi han uns mecanismes que potser funcionen més que en cap moment cal menystenir. I, per tant, si tenim la mateixa preocupació, potser caldria veure i estudiar conjuntament amb els ajuntaments on aquesta participació té un to més elevat, doncs, quins mecanismes posen en marxa, i això ens serviria a tots per construir el país i per fer que el nivell de participació global s'elevés. Perquè el que cal, jo crec, amb aquesta preocupació que tenim tots, és atansar mecanismes, eh?, buscar, saber per què es donen aquestes diferències, i potser cal enfocar l'anàlisi com una col·laboració entre la Generalitat i aquests ajuntaments que tenen experiència en aquests temes. Perquè jo fins ara no coneixia que el Departament hagués avaluat o tingués unes enquestes fetes o tingués un coneixement global del que ha succeït a hores d'ara al conjunt de Catalunya tan detallat com vostè m'ha dit que tenia aquests coneixements.

Jo crec que el que caldria fer, senyor conseller, és una enquesta, un estudi científic fet per professionals que estudiés una mica les variables de per què uns sectors participen més que els altres i quina relació hi ha entre els diferents sectors que participen en l'acció dels consells escolars. I ara que gairebé ens queden dos anys o un any i mig fins al proper període electoral, potser seria el moment que es fes aquesta anàlisi per arribar a unes conclusions que tinguessin un cert caire científic, i, a la vegada, segur que aquestes conclusions..., d'elles en deduiríem una sèrie de mesures que ens servirien per millorar el funcionament i per solucionar aquest dèficit que és una mica vergonyant per al conjunt de la comunitat educativa i també per als polítics que estem preocupats pel tema de la participació.

Ben segur que hi han mesures de tipus tècnic, però jo no em volia referir a aquestes mesures, sinó que em volia referir a algunes mesures de caràcter polític, i com que vostè ja ha dit abans que estava disposat a escoltar i a fer algun tipus de reunió per arribar a acords, doncs, jo els pensava apuntar, si el temps m'ho permet... Crec que el Departament d'Ensenyament hauria d'assumir la responsabilitat efectiva —efectiva— de la cohesió i la vertebració internes de cada consell escolar de centre, amb la finalitat que aquests puguin assumir les funcions que per llei tenen assignades. El Departament d'Ensenyament, hauria, podria impulsar mesures per tal d'incrementar el protagonisme dels equips directius —ja sé que, en aquest tema, s'hi ha treballat i s'hi han fet algunes modificacions—, en relació amb la seva capacitat de govern, i també en les decisions del mateix Departament d'Ensenyament.

Seria bo reconèixer el paper central que tenen els consells escolars de centre en la cohesió dels mateixos centres i en la difusió i consolidació dels valors democràtics, i concretar-ho en l'atenció específica dels serveis d'inspecció —això és una proposta concreta—, que haurien de conèixer les actuacions i els acords i les preocupacions d'aquests consells escolars de centre.

Seria bo, també, establir un nou marc de relacions entre els consells escolars i el Departament, que permetés una major projecció social i ciutadana del treball que realitzen aquests consells escolars. Així no quedarien reduïts a òrgans purament, com pot semblar, administratius. I caldria dotar els consells escolars d'instruments d'informació i formació per tal que puguin intervenir en el procés d'institucionalització de l'escola, com a instrument de perfeccionament de la societat i correcció, en part, de les desigualtats que es puguin donar, d'origen, en els alumnes. Això permetria que els joves, que els adolescents, exercissin el seu dret i els seus deures i que, a la pràctica, ja anessin adquirint aquesta experiència que al llarg de la vida hauran d'exercir molts cops.

Caldria confeccionar programes de formació adreçats a alumnes, per garantir la seva responsabilitat en les decisions del centre; el mateix dic no només per als alumnes, sinó per als pares i per a les mares. Afavorir la participació dels docents en els consells escolars de centre, amb l'adequat reconeixement per part del Departament d'Ensenyament de les seves activitats, i afavorir la participació dels estudiants en els consells escolars de centre mitjançant l'adequat reconeixement en l'expedient acadèmic de les seves activitats participatives, que es podrien tenir en compte a l'hora o en el moment que els estudiants sol·liciten determinats serveis; per tant, seria una sortida que afavoriria que els estudiants se sentissin incentivats a participar.

I el Departament...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Acabo, senyor president. I el Departament hauria de publicar els informes anuals sobre les activitats que fan els consells escolars de centre, i els acords dels consells escolars. I, un cop valorats pel Consell Escolar

de Catalunya, se'n podria fer, o se n'hauria de fer, una difusió i editar-se.

Com veu, senyor conseller, són propostes de caire molt positiu. I torno a repetir que li agraeixo que vostè hagi estat receptiu tant a la primera part de la meua intervenció..., i espero que ara confirmi —no en tinc cap dubte— les paraules que vostè ha dit en acabar la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Conseller, pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Efectivament, disposem de dades sobre el bon funcionament dels consells escolars de Catalunya. N'hi avanço algunes, molt breument, simplement per confirmar aquesta opinió: el 87% de les reunions, segons les dades del Departament, compten amb l'assistència majoritària dels membres del Consell; el 83% dels acords són presos per ampli consens; el 90% de les reunions es caracteritza per actituds realment col·laboradores i positives, i receptores, dels integrants dels consells escolars; dels temes tractats en les reunions del conjunt dels consells escolars de Catalunya, tenen un caràcter informatiu el 27% dels punts de l'ordre del dia, un 30% són temes de debat i un 43% preses de decisions; els principals temes dels quals s'ocupen els consells escolars de Catalunya, d'acord amb les dades de què disposem, són admissió d'alumnes, pressupostos, documents de gestió, programació general anual i activitats extraescolars i serveis; avui hi ha un 71% dels centres educatius de Catalunya que tenen elaborat el seu projecte educatiu de centre —la qual cosa..., naturalment hem de procurar que encara sigui més, però em sembla una dada positiva, i significativa d'aquest bon funcionament—, i el 76% dels centres educatius de Catalunya disposen de normes internes de funcionament.

No m'hi vull allargar més. Insisteixo: em sembla que, en la línia d'intentar trobar propostes que siguin positives per incrementar aquesta participació, crec que podem encetar un període de treball positiu. Renovo el compromís que he fet abans de propiciar una reunió amb els diferents grups polítics que hi estiguin interessats, perquè en puguem parlar i puguem intentar trobar algunes iniciatives que ajudin a superar aquesta situació, però també em sembla clar que els pares i les mares, durant molt temps, han estat marginats de la responsabilitat en la participació de la vida dels centres educatius, i aquesta presa de responsabilitat mai no és possible creure que es pugui adoptar per part dels pares i de les mares en poc temps. La qual cosa no ens ha de desmotivar gens ni mica a l'hora d'intentar, precisament, donar el tomb a aquesta situació: si podem comptar amb aportacions de tothom serà millor. Em sembla que és una preocupació compartida i, en aquest sentit, si volen, des del Departament podem convocar una reunió amb els diferents grups polítics i analitzar la situació, valorar-la i arribar a acords. *(Veus de fons.)* Així ho farem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya, que presenta el diputat senyor Xavier Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la preocupació per aquella part de la societat en situació pobresa o exclusió social, estic segur que la compartim tots. Aquells ciutadans i ciutadanes que, com a algú li agrada de dir, no poden seguir, són presents al nostre país en un nombre que la nostra societat no hauria de tolerar. Crec que tots els grups parlamentaris compartim aquesta preocupació i tots voldríem garantir a tothom una vida digna, des d'un punt de vista social, cultural i, sobretot, econòmic. On potser ja no coincidirem és en les receptes que, des de les competències de què disposem a Catalunya, podem aportar per atenuar i, si pot ser, eliminar el fenomen. Amb voluntat positiva, i des de la perspectiva d'un diputat de l'oposició, substancio aquesta interpellació per conèixer el capteniment del Govern sobre la lluita per eradicar la pobresa al nostre país.

Cal dir, però, que el guió d'aquesta interpellació ha variat amb el temps. Va ser presentada al Registre del Parlament ara ja fa uns mesos, amb dos objectius bàsics: primer, preguntar quan veuria la llum l'anunciat decret de revisió del de creació del PIRMI –Pla interdepartamental de la renda mínima d'inserció–, i també, segon, intentar saber com estava l'elaboració del Pla integral de la pobresa, també previst des de feia temps. Dos objectius que ja no tenen eficàcia, donat que les dues coses ja han estat fetes: el 5 de maig d'enguany el Govern aprovava el Pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, pla presentat públicament el dia 12 de juliol; igualment, el 25 de juliol el Govern aprovava el Decret 228/95, que substitueix i modifica el 144/90, de creació i regulació del PIRMI. A la vista d'aquestes novetats, l'orientació de la interpellació ha hagut de variar: en lloc de demanar que es facin, el que farem és analitzar els dos textos i, dins el temps que dóna una interpellació, subratllar-ne alguns aspectes crítics a la visió o a les intencions del Govern.

Comencem pel Pla integral. És un extens document recopilatori de dades, bases legislatives, antecedents, altres models i, finalment, propostes de futur i pretesos, o reals, compromisos del Govern. Pel que fa a les dades, en vull subratllar només un parell, de les moltes que surten al Pla. Són les següents: el 10% dels ciutadans de Catalunya viuen en llars que gasten menys del 50% de la despesa mitjana estatal, i el 3% de la població del Principat, unes 170.000 persones, viuen en llars on els ingressos no superen els de la mateixa PIRMI, que en aquests moments se situa a 39.000 pessetes al mes. Cal dir que les dades del Pla estan massa parcialitzades, donades en forma poc estructurada, barrejant fonts i conceptes. A més, pel que fa a Catalunya, en cap mo-

ment es fa una anàlisi evolutiva respecte als darrers anys; només es ressalta que estem millor que la majoria dels territoris de l'Estat espanyol, però no sabem si els índexs pugen o baixen, si millorem o empitjorem. Un dubte que només s'aclareix una mica quan s'expressa, sense dades, la llista de sectors amb greus riscos d'exclusió social, com per exemple les famílies amb el cap de família d'edat avançada, les llars conduïdes per dones, les persones amb discapacitat o malaltia, els avis que viuen sols, persones afectades d'atur de llarga durada, i així d'altres grups socials que, segons tots els indicis, estan en augment, i, per tant, creix el nombre de persones amb risc d'exclusió social per motius econòmics.

Quines solucions aporta el nostre Govern? Cal dir que el Pla integral, de les 177 pàgines que té, resumeix les propostes d'actuació en només una trentena. La majoria d'aquestes propostes, però, no tenen concreció, fan tota la impressió de declaracions d'intencions de bona voluntat, però no s'hi preveuen mesures pràctiques i concises. La cosa es complica quan en molts dels objectius es remet a actuacions de l'Administració central espanyola, que encara té competències sobre el tema, o a les administracions locals, que n'haurien de tenir més. En qualsevol cas, esperem almenys que serveixi com a guia o llista de recomanacions a les diferents institucions i al mateix Govern, però hi trobem a faltar concreció i compromisos de totes les parts i, sobretot, voluntat, tant pressupostària com de calendari.

De totes les coses, però, n'hi ha una que no és ambigua ni poc concreta: el PIRMI mereix un bon gruix de les pàgines d'aquest Pla. De fet, el PIRMI és l'eix central, el pilar bàsic, i nosaltres pensem que gairebé l'únic, de la lluita governamental contra la pobresa. El mateix conseller de Benestar Social, a l'acte de presentació del Pla integral, el passat mes de juliol, va dir literalment que el PIRMI és l'eix central del Pla. No és casualitat, doncs, que paral·lelament a l'aprovació i edició del Pla integral s'aprovés i es publicqués al DOGC el nou decret de regulació del PIRMI. Abans de parlar del PIRMI, segona part de la meua interpellació, vull deixar clar que no pot ser que se supediti tot un pla a només una actuació, tan necessària com es vulgui, però al cap i a la fi només una actuació i, per tant, parcial. L'exemple més palpable d'això és el fet que al nou Decret s'adjudica el seguiment i coordinació del Pla integral a la mateixa Comissió Interdepartamental del PIRMI.

El nou Decret del PIRMI està motivat, segons sabem, i així ho diu el seu preàmbul, a quatre anys d'aplicació del primer. Entretant, s'han fet diferents avaluacions de la seva execució, les conclusions de les quals, teòricament, han servit per millorar el decret. Dic «teòricament» perquè la majoria de problemes detectats a les avaluacions o denunciats pels professionals que l'han aplicat no han estat, al nostre entendre, solucionats. Tots els canvis són parcials, i molt sovint estrictament de maquillatge.

En primer lloc, una crítica de procediment. Pensem que un text normatiu com aquest, de la importància que té, no pot limitar-se al rang del decret; la seva importància mereix dotar-lo del rang de llei, i aprovar-la com correspon, després

del debat i l'estudi entre tots els grups parlamentaris. El mateix Decret, recentment aprovat, reconeix en el seu preàmbul la necessitat d'emprendre la tasca de preparar una llei reguladora del PIRMI. Creiem, doncs, que a quatre anys del primer Decret, i després de l'avaluació corresponent, calia haver dut el text al Parlament, i no fer un nou decret. En fi, confiem que aquesta voluntat legislativa tingui lloc ben aviat i no d'aquí a quatre anys més.

En relació amb les persones que s'han acollit al PIRMI durant el seu funcionament, volem subratllar-ne alguns aspectes. Dels 12.000 expedients de petició rebuts, en els anys aquests de funcionament, el 40% de la gent són persones amb una desestructuració personal molt alta, el 37% tenen mancances solucionables i el 23% són gent amb un nivell d'estructuració elevat, però aturats de llarga durada i un cop se'ls ha acabat la prestació de l'atur –respecte a aquest darrer grup, tots els indicis apunten a un creixement constant.

Segons el nostre entendre, la filosofia del PIRMI no és per atendre aquests darrers casos, tot i que no poden disposar d'altres mecanismes per mantenir-se en flotació. Al nou Decret del PIRMI aquest sector queda apartat de l'atenció primordial i es deixa en una ambigüitat perillosa i marginal. Com diuen molts professionals, cal buscar vies alternatives per a aquesta població i no aplicar-los un programa no pensat per a ells. El punt més feble del PIRMI és el fracàs de la inserció laboral per part dels beneficiaris: fins al 31 de desembre del 92 –no tenim dades més recents–, només el 9,5% dels beneficiats han trobat feina. El nou Decret incorpora la possibilitat de subvencions i ajudes a les empreses d'inserció laboral, però fins ara la feina en aquest camí ha estat mínima, i els èxits pensem que molt escassos. En tot cas, veurem en el futur la nova disposició, el nou Decret, com evoluciona.

L'altra queixa més sentida és la gran manca de recursos econòmics i humans. Els professionals del treball social tenen la sensació d'esdevenir buròcrates que s'han de limitar a tramitar expedients, sense possibilitat de tracte humà amb els afectats. La prioritat i l'acumulació dels expedients impedeixen qualsevol mena de tractament personalitzat. Els professionals constaten també la manca de coordinació i organització general. El tractament dels beneficiaris esdevé massa automatitzat i homogeni. Per exemple, sistemàticament se'ls envia a classes de formació de persones adultes: ni els encarregats d'aquestes escoles són avisats de la incorporació de nous alumnes ni tots els afectats poden treure'n profit, de l'assistència a aquest tipus d'ensenyament. Per altra banda, els tràmits burocràtics són massa lents, i un expedient pot arribar, diuen, a trigar quatre mesos per a la seva resolució. Mentrestant, els casos més greus no tenen cap possibilitat d'ajuda urgent, si el municipi en qüestió no disposa de recursos: si el PIRMI té una gestió i finançament centralitzat, les ajudes d'urgència també ho haurien de ser; en qualsevol cas, caldria crear la figura de l'aprovació i cobrament provisional, a l'espera de la definitiva.

I finalment, l'import de la renda mínima d'inserció. Aquest import ha estat pràcticament congelat: inicialment, el 1990, va ser instaurat amb 33.000 pessetes mensuals;

aquest import va anar pujant fins a les 37.000 que es pagaven fa poc, i al Decret d'aquest estiu l'import s'apuja fins a les 39.000. Tenint en compte que el cobrament del PIRMI és incompatible amb qualsevol altra pensió, aquest import, pensem, esdevé insuficient. Insuficient al nostre parer, i també al de molts professionals del treball social.

En resum, i de forma abreujada, aquestes són les prioritats del PIRMI de cara al futur, segons nosaltres. Primer, caldria evitar la gent que ve de l'Inem, a causa d'un atur de llarga durada –no són persones a inserir en la societat, perquè ja hi són; cal cercar altres sortides per a aquestes persones. Segon, les persones més marginades o degradades necessiten tractament especial –aquí la formació d'adults no serveix; cal més flexibilitat. Tercer, potenciar les empreses d'economia social. Quart, convertir el decret en llei, prèvia discussió al Parlament. Cinquè, actualitzar l'import a un valor més alt i posar-lo al dia automàticament cada any. Sisè, traspassar competències als ajuntaments, en funció del principi de subsidiarietat, i incloure'ls en els òrgans de coordinació i d'acció del PIRMI, d'on amb el nou decret han estat exclosos. Setè, ampliar els recursos humans i tècnics i, consegüentment, les partides pressupostàries. Vuitè, establir una ràtio per professional –no podem convertir professionals socials en buròcrates de despatx. Novè, reduir els tràmits i els terminis, si cal aplicant una aprovació provisional, a l'espera de la definitiva, i deslliurar els ajuntaments d'aquesta obligació. Desè, que les ajudes d'urgència vagin coordinades i amb càrrec també als fons del PIRMI. Onzè, reduir els dos anys mínims de residència a Catalunya. Dotzè, reduir l'edat mínima als divuit anys, que en general ara només és als vint-i-cinc anys, tot i que el nou Decret, encertadament, fa la reducció, però només per als infants o per als adolescents tractats pels centres de la Direcció General d'Atenció a la Infància; cal dir que tampoc no entenem el màxim dels seixanta-cinc anys. Tretzè, obrir-ho als immigrants i no centrar-ho només als ciutadans de l'Estat espanyol empadronats a Catalunya. Catorzè, impulsar directives europees que estenguin i homogeneïtzin els PIRMI a tota Europa. Quinzè, i finalment, iniciar polítiques de promoció i divulgació del programa a tota la societat, sense oblidar el món rural –massa sovint oblidat–, encara que això comporti un augment de les sol·licituds.

En fi, amb voluntat absolutament constructiva, com no podia ser d'altra manera tenint en compte la temàtica tractada, plantejo aquestes propostes i m'agradaria veure per part del Govern la voluntat d'acceptar-les, d'acceptar, com a mínim el debat, i d'aportar idees i iniciatives que contribueixin a la plena integració social i econòmica de totes les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Moltes gràcies, senyor president. Se-

nyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè ha fet una presentació de casos concrets, d'aspectes parcials, que jo entenc que s'adiuen poc amb el que és el conjunt del tractament que s'està duent a terme, amb alguna frase que no es correspon amb la realitat: una cosa és dir, com vaig dir i com jo crec que és cert, que el PIRMI és l'eix central de qualsevol programa integral d'eradicació de la pobresa, i l'altra cosa és dir que és l'únic —cosa que no es correspon amb la realitat.

Aquest és un tema de què hauríem de poder parlar amb un cert aprofundiment, perquè tot el que preveu fer el Govern està escrit, i aleshores hi ha comissions, per altra banda, que aleshores segueixen, fan el seguiment de tota aquesta actuació. Dir que la Comissió de seguiment del Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa és el mateix del PIRMI, em sembla que això no ha de poder suposar cap crítica, perquè és el lògic: no podem fer una comissió de seguiment per una banda i una altra comissió de seguiment per una altra, que aleshores no es coordinarien i aleshores aquestes disfuncions que vostè, en algun sentit, pretén veure, serien reals. Per tant, aquest em sembla que és un aspecte positiu i no pas negatiu, que és com vostè ho ha presentat.

El capteniment que vostè pregunta, doncs, com dic, es coneix perquè està tot per escrit: tots els programes i plans estan per escrit, tant el del PIRMI, que vostè ha esmentat, com el Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa, també, i àdhuc el mateix president de la Generalitat, amb més autoritat que la que puc tenir jo mateix, va creure oportú fer un discurs públic, que està publicat, sobre l'estat del benestar i com ell creu que hem d'acabar aquesta actualització que sens dubte es necessita.

Jo entenc que, per veure completament aquesta matèria, com l'enfoca el Govern, com l'enfoquem en col·laboració amb el conjunt de la societat, s'han de tenir en compte tant el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció com el Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, però per altra banda també, que vostè no n'ha fet menció, el desplegament de la xarxa pública de serveis socials. Aquest és un aspecte central: no es podria contemplar d'una forma completa aquesta temàtica sense considerar el desplegament de la xarxa pública de serveis socials, que és, contràriament al que..., vostè no ho ha mencionat, però jo crec, amb la meua percepció, que és on haurem d'incidir més en el proper pas, és on haurem d'incidir més en el proper pas. Crec que s'ha fet una bona feina; crec que els ajuntaments i els consells comarcals estan fent una bona feina al respecte, però, aleshores, el proper pas —almenys, tal com el preparem—, estem procurant incidir i aprofundir tota aquesta temàtica, perquè ens sembla que és central per a un bon aprofitament de les eines conjuntes, que és tant el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció com el Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa.

Precisament, jo estic esperant, doncs, que s'acabi de constituir tant la direcció de la Federació de Municipis de Catalunya com l'Associació de Municipis de Catalunya de cara a comentar conjuntament les línies directrius i el con-

tingut de l'esborrany del tercer pas, que hauríem d'aprovar abans de final d'any, si és possible. Aquest punt, jo crec que és central, perquè, si no hi ha una bona coordinació entre el Programa de la renda mínima d'inserció i els serveis socials que tenim establerts perquè aquesta eina s'utilitzi bé, no anirem endavant.

Vostè ha donat unes dades que són desajustades. Per exemple, en aquests moments, els expedients presentats fins al 30 de juny del 95 no són els 12.000 que vostè ha esmentat, sinó 14.888, i això comporta que les persones beneficiàries per expedients aprovats han estat, en el conjunt de tots aquests anys, 32.488. Avui són vigents 7.150 expedients aprovats, vigents, i 18.971 persones. I realment, el Govern i la societat catalana en conjunt han fet un gran esforç, perquè hem de tenir en compte que en aquests moments el que està previst que aquest any —perquè, com vostè sap, és partida oberta i, per tant, no es pot parlar de partida pressupostària, perquè s'emprerà la xifra que es necessiti—, però està previst que arribem als 3.600 milions de pessetes, que és una xifra respectable, per a aquest Programa de la renda mínima d'inserció. I la mitjana de la prestació econòmica per expedient són 45.702 pessetes, no les trenta i tantes que m'havia semblat sentir. Per tant, aquestes són realitats pel que fa a l'aspecte quantitatiu.

Però respecte a l'aspecte qualitatiu, que és, des del meu punt de vista, tan important o més, jo crec que s'hauria de destacar —que en això també les xifres que vostè ha assenyalat no són del tot ajustades, almenys en relació amb les que tinc— que el total de persones beneficiàries del PIRMI que han aconseguit feina s'eleva —i aquest és el titular de l'expedient; per tant, no valen les persones beneficiàries, sinó en relació amb els 14.000 expedients que s'han presentat, diguem-ne, i els que ara hi ha vigents—, s'eleva a 1.695 persones, que suposa el 40% sobre el total de persones amb la mesura de suport de la integració laboral vigent. Jo entenc que és una xifra alta, perquè hem de tenir en compte que nosaltres cerquem sempre la inserció, la integració, no l'assistencialisme —aquest és un punt bàsic en tot el principi dels programes que apliquem per a la lluita contra la pobresa: la integració.

Però no ens hem d'enganyar: sabem que gran part de les persones que van al PIRMI tenen unes possibilitats d'integració petites, i no s'ha de perdre mai l'objectiu, i s'hi ha de lluitar sempre, però no a tothom, des del primer dia, se li pot presentar amb l'esquema que es fa de les mesures que ha de seguir, un suport d'integració laboral: normalment, una gran part ha de passar per un suport més..., ha de començar, com a mínim, per un suport més elemental. Però dels que podien passar amb aquesta..., que han començat la integració laboral vigent, que un 40%, doncs, hagin trobat feina, em sembla que és una mesura, com a mínim..., no voldria pas ser triomfalista, ni molt menys, però, com a mínim, diguem-ne que no ha de sorprendre pel negatiu. En tot cas, deixi-m'ho dir així. I un total de 1.140 persones més han superat els nivells formatius, cosa que suposa un 20% de les 5.535 persones en mesures de formació. Això també es pot judicar com

es cregui oportú; jo també considero que no és una xifra baixa. Superar vol dir que han passat l'examen i que l'han aprovat; això vol dir superar, sigui de l'alfabetització, en alguns casos, sigui del graduat escolar en altres. Em sembla que és una qüestió que és positiva.

Jo el remetria, perquè no em donarà temps a repassar-ho, que repassi el *Diari de Sessions* del 22 de juny del 94, on a diverses preguntes que van formular senyors diputats i diputades vàrem contestar el conseller Farreras i jo mateix, a la Comissió de Política Social; moltes d'aquestes dades, ara les podríem donar una mica més actualitzades, però moltes d'aquestes dades i percentatges estan recollits en aquesta sessió de la Comissió de Política Social, on, d'una forma conjunta els dos consellers, cada un en el terreny del qual és competent, vàrem contestar.

Quant al Pla integral, diu: «No hi ha concreció.» Jo he tornat a insistir que no es pot confondre un pla amb un programa: un pla és sempre una guia, un fil roig; vostè tindria raó, o pot tenir raó, o la tindrà, si després d'haver format un pla l'any següent no hi ha un programa que concreta què es vol fer en relació amb aquell pla pels diferents departaments que hi intervenen. En aquest aspecte vostè podria tenir raó, però aquest no és el cas, no és el cas del Pla que es va presentar. En tot cas, aquest Pla tampoc..., l'ha presentat la Generalitat, l'ha aprovat el Govern de la Generalitat, però hi ha hagut tot un conjunt de tècnics i tot un conjunt d'entitats i de persones que realment són especialistes en aquest tema, i els sindicats, que hi han intervingut, i ajuntaments, i la Federació de Municipis, i l'Associació de Municipis, i per tant, doncs, em remeto que ells han considerat que aquest Pla era adequat. Potser, doncs, cadascú podrà tenir la seva visió específica en relació amb el que hauria de ser en algun aspecte, en algun aspecte concret, però, en general, el veuen adequat, i, sobretot, veuen molt adequat el fet que sigui un pla interdepartamental que, aleshores, obligui tot un conjunt de departaments: no és un programa d'un departament en concret.

Vostè ha esmentat —i acabaré, perquè, en tot cas, en la repregunta, algunes coses que em queden pendents de resposta, si tinc temps, les faré— que això ha de ser una llei. Està previst que sigui una llei, el PIRMI, la renda mínima d'inserció, el que passa és que ha semblat que en funció i..., hi ha hagut debat sobre aquest tema, hi ha hagut un major nombre de persones que han cregut i han participat de l'opinió que donada la nova situació que se'ns havia creat precisament per la incorporació d'aquestes persones que vostè ha assenyalat, per a les quals no estava pensat el PIRMI, però que al moment que l'Estat redueix el període en què poden percebre el subsidi d'atur, doncs, han vingut al PIRMI, en funció d'això i d'altres consideracions era millor fer una revisió del Decret, experimentar-ho abans de fer la llei. La llei, està previst fer-la, i per tant, doncs, s'haurà de contemplar en algun lloc, s'hauran de contemplar els casos dels aturats de llarga durada, que, com vostès saben, és una de les qüestions que, almenys, més preocupa del tema que estem parlant al conseller que els parla. Moltes vegades parlem de l'atur ju-

venil, i això és molt preocupant, i l'hem d'encarar i hem de veure com, això, ho ajudem, però el que més preocupa és l'atur de persones de més de quaranta anys, perquè això no tan sols suposa un aspecte de pobresa, un aspecte de manca de mitjans econòmics, sinó que suposa una desvertebració de la mateixa persona, i aquest és un aspecte, doncs, que s'haurà d'acabar. Per tant, per experimentar tot això, nosaltres hem cregut que això s'havia de..., que havíem de fer aquesta revisió del Decret, amb la intenció d'anar després a la llei.

Bé, hi ha altres mesures, que no és només el PIRMI —que jo ara no les repasso: en tot cas, com dic, en la nova intervenció que faci les indicaré—, que realment són mesures complementàries i que tenen el seu cost econòmic, cost econòmic que arriba a algun miler de milió de pessetes més de la xifra que he donat, i que té tota una incidència important com a complement del PIRMI; no és només el PIRMI, no és només la qüestió econòmica el que s'utilitza per lluitar contra aquesta necessitat de la societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Bosch pot fer rèplica.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, bé, en tot cas, algunes precisions al que vostè m'ha respost ara mateix: no he dit que el PIRMI fos l'únic pla o l'únic programa del Pla integral, però sí que és gairebé l'únic; de fet, com vostè ens acaba de dir, el Pla és una guia per a les diverses institucions, els diversos departaments, i d'aquí suposo que n'han de sortir els programes o les actuacions concretes. Doncs, de moment, pràcticament només ha sortit el Pla interdepartamental de la renda mínima d'inserció, el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. De tot el que diu el Pla continua quedant com a suggeriment, com a guia d'actuació, però sense concrecions de moment. Per tant, el que reclamo o el que intentava reclamar és que es fessin més actuacions concretes i més programes o més activitats de desenvolupament amb concreció de pressupost de dates, etcètera.

Dir, respecte al que vostè ha dit sobre el tema de la xarxa pública de serveis socials, que estic d'acord que és un element bàsic per fer arribar a tothom les actuacions en el camp dels serveis socials, inclosos el tema del PIRMI o les diferents actuacions que es puguin fer contra la pobresa, però, en qualsevol cas, he intentat centrar la meua interpellació estrictament en el tema del Pla integral de lluita contra la pobresa i sobretot del PIRMI. Per tant, ja entenc que tota l'estructura territorial de serveis socials és important, que és un element de difusió per recaptar els expedients i les propostes per al PIRMI, però que, en qualsevol cas, que no ho hagi esmentat no vol dir que l'obviï, simplement que m'he centrat estrictament en el PIRMI.

Sobre el tema de les dades que vostè m'ha rectificat, li vull dir que totes les he tret estrictament dels materials elaborats per vostès, tant del Pla integral de lluita contra la po-

bresa i l'exclusió social, editat fa poc, com de les conclusions de l'avaluació de la renda del programa, del PIRMI, que, en qualsevol cas, segurament vostè té les dades més actualitzades, però jo m'he de basar en les dades que vostès han publicat ja fa un temps, fa uns mesos i, per tant, no puc afegir res més. En qualsevol cas, són dades reals publicades per vostès. Sobre el tema de la renda, dels diners, la renda bàsica són 39.000 pessetes; hi ha uns complements que poden apujar-la una mica, que això està escrit en el Decret del PIRMI, però que, en qualsevol cas, em referia no al que cobrava la gent, sinó estrictament al que era la renda bàsica i mínima que la gent pot cobrar, sense comptar alguns complements que es poden afegir.

Comparteixo la voluntat d'integració i no l'assistencialisme, però també insisteixo en aquests tres tipus de nivell de persones que demanen habitualment o en què es poden agrupar les peticions del PIRMI, la gent més desestructurada, que mereix programes especials, la gent amb possibilitats d'inserció laboral que, per tant, són bàsicament els objectius a qui s'adreça el PIRMI, i després els aturats de llarga durada que aquí sí que també cal buscar altres vies alternatives per no col·lapsar el mateix funcionament del PIRMI i no devaluar la mateixa eficàcia del programa.

Sobre el tema de les crítiques sense dades, si vol, que he fet, voldria dir que són també algunes publicades per vostès en les conclusions i que algunes tenen un resultat d'enquesta i de suport a les crítiques per part dels mateixos professionals del camp social, els treballadors socials. Li vull recordar que, és clar, el 57% dels treballadors socials, segons l'enquesta publicada per vostès, considera que el PIRMI s'ha convertit o es pot convertir o és, de fet, un pur salari social o una simple ajuda que no contribueix a la integració. Que el 39,8% dels professionals consideren que hi ha serioses dificultats d'inserció laboral, que el 31,6% considera que els recursos són completament insuficients, el 29% pensa que hi ha mala gestió interna i d'altres —no hi ha les dades— que hi ha poca coordinació entre els departaments. Tot això són visions de la mateixa gent que aplica cada dia aquest Programa i que, per tant, encara que, si vol, el que té més suport té el 57% però la resta no arriben a la meitat, no és convenient o no convindria o s'hauria d'evitar que un gruix important dels mateixos professionals dels serveis socials que apliquen cada dia al carrer i en contacte amb la gent aquest Programa de PIRMI es trobin en aquesta situació d'haver-lo de criticar. En tot cas, hi ha coses que fallen i que, per tant, pensem que cal debatre-ho, cal mirar-s'ho i cal posar al màxim possible de mesures per aconseguir el bon funcionament del Programa. Simplement el meu objectiu era posar sobre la taula aquestes objeccions i, finalment, doncs, també, si com vostè ha dit el que convindria és un bon debat, el que li suggereixo és que fem el pas ja de portar el PIRMI al Parlament, o ara o la propera legislatura, segons quan siguin les eleccions, i que llavors sí que tindrem ocasió i temps i possibilitats de fer un debat en profunditat sobre les necessitats reals i sobre la utilitat i els objectius que ha de tenir un pla d'aquest tipus per a la nostra societat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. El senyor conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo crec que el debat serà important, però, de qualsevol manera, vull assenyalar que aquest debat i aquesta preocupació de millorar les coses es fa contínuament en el si de les comissions establertes, que són plurals i en les quals intervien altres institucions i entitats.

Aquest és un tema que realment sempre requerirà procurar millorar-ho i les veus dissidents sempre s'han d'escoltar, perquè realment no aconseguirem, és molt difícil aconseguir una perfecció total; jo el que vull dir és que jo estic molt satisfet de com actuen, per exemple, els ajuntaments i els professionals que estan en unitats bàsiques d'atenció social primària, però també en això es podrien fer moltes matisacions de molts ajuntaments i de molts professionals, però, en conjunt, crec que es fa un bon treball; que els ha caigut una feina important, que el seguiment és feixuc, que en ocasions es tracta —en ocasions i en ocasions d'un cert gruix— de persones molt desestructurades, amb les quals aquest contacte no és fàcil. Jo he volgut tenir-hi experiència directa en algun cas i és molt difícil prosar-se a la pell del professional de les UBASP, de les unitats bàsiques d'atenció social primària, perquè es troben en situacions complexes. Ara, tant ajuntaments com la Generalitat han fet un gran esforç en els darrers anys d'incrementar el nombre d'aquests professionals; no hem de perdre de vista que l'any 88 teníem 478 professionals i que ara en tenim 1.247, la qual cosa representa una multiplicació de diverses vegades. Es podrà dir i em sembla que jo hi podria estar d'acord, que encara hauríem de procurar incrementar-ho, si podem, però, de qualsevol manera, l'esforç que els ajuntaments han fet i que la Generalitat ha fet al respecte ha estat important. I hem procurat, de cara a aquesta millor coordinació, establir un programa conjunt, un programa informàtic per a la gestió de les unitats bàsiques d'atenció social primària que, és clar, se n'ha de veure el fruit: un programa s'estableix avui i s'ha d'esperar un temps a veure quin resultat dóna, però que aquesta preocupació, com a mínim, puc assenyalar que hi és.

Vostè diu que no ha dit que era l'únic, molt bé, però gairebé l'únic; hi ha molts altres programes. Miri, el Programa d'atenció domiciliària és molt important i aquí els ajuntaments i també la Generalitat hi estan fent una bona feina. Segurament ens requereix una anàlisi perquè, amb el conjunt de diners que ens gastem, que és més de 1.500 milions de pessetes entre tots, segurament el grau de satisfacció de la qualitat del servei que donem potser no estem convençuts d'aquesta qualitat del servei i crec que en aquest aspecte aquesta reflexió es necessita, però l'esforç que conjuntament fem els ajuntaments, consells comarcals i Generalitat al respecte és important. O les ajudes d'urgència social, que del 88 fins ara s'ha incrementat d'un 285%, o les subvencions i ajudes a programes d'atenció comunitària i reinserció social,

que això, en aquests moments, estem sobre els 500 milions de pessetes en relació... Hi ha un increment del 59% respecte al pressupost que teníem destinat l'any 90. Per tant, tot aquest aspecte, més els serveis socials d'atenció a la gent gran, més els serveis socials d'atenció a les persones amb disminució i a la infància, etcètera, que formen part d'aquest Programa o d'aquest pla d'atenció de lluita contra la pobresa, em sembla que són aspectes importants.

Jo crec que així com es va fer en el Pla de suport a la família, que va ser un pla que també era un fil roig, un pla guia i després, aquest any 95, hi ha hagut un programa concret de tots els departaments de la Generalitat que, per cert, puja, el conjunt d'aquest programa, puja 75.000 milions de pessetes i que es podrà analitzar per qui ho desitgi el grau de compliment ara quan acabi l'any, de la mateixa manera l'any 96 hi haurà d'haver un programa concret que surti d'aquest Pla de lluita contra la pobresa, que aleshores hauré de veure, realment, segons com siguin els pressupostos de cada departament i del conjunt del Govern, quines actuacions es poden fer. Però hi haurà un programa, i aquest serà concret.

Però abans de fer aquest programa, com he dit, permetin-me que ho torni a assenyalar, caldrà que els ajuntaments, una vegada la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis de Catalunya, doncs, aleshores tinguin constituïdes les seves directives, parlem del PAS. No tindria sentit fer un programa concret l'any 96 sobre aquests temes sense abans haver-nos posat d'acord o haver tractat sobre el que han de ser les orientacions i les propostes a complementar en els propers quatre anys.

Una vegada fet això, realment, com dic, per a l'any 96 tindrem aquest programa concret. I quant al debat, el farem tan aviat com puguem. Sobre la Llei haurem d'esperar uns mesos, perquè abans s'ha d'experimentar el resultat d'aquest Decret que s'acaba de posar en marxa i, per tant, ho farem en aquesta ocasió i també sempre que la cambra ho cregui necessari amb la Comissió de Política Social. Crec que en un moment no llunyà, potser el moment que tinguem aprovat el PAS, podríem tenir un debat sobre aquest tema per analitzar tota aquesta polèmica, perquè, veurà, poc o molt, en el Pla de lluita contra la pobresa concorden moltes actuacions socials, no diré totes, però moltes. Per tant, crec que seria el moment de fer un debat ampli sobre com hem d'encarar això en els propers anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

El setzè punt de l'ordre del dia, que era una interpellació, ha quedat posposat per a un proper Ple.

Modificació de l'ordre del dia

Haig de donar compte en aquest moment a la cambra que tots els grups parlamentaris, de conformitat amb l'article 624 del Reglament, proposen una alteració de l'ordre del dia de la sessió plenària que estem descabdellant, en el sentit

d'afegir un nou punt que seria: Dictamen de la Comissió de Política Social que, de conformitat amb l'article 105 del Reglament del Parlament, dona una redacció harmònica a l'article 47.3 de la Llei 8/1995, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents i de modificació de la Llei 37/1991, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció.

Hi ha l'assentiment de la cambra per a modificar, en aquest sentit, l'ordre del dia? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Dictamen de la Comissió de Política Social en relació amb la redacció harmònica de la Llei 8/1995, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i adolescents, i de modificació de la Llei 37/1991, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció

Doncs, ara prego a un senyor secretari o a una senyora secretària que procedeixi a donar lectura al Dictamen de la Comissió de Política Social a què he fet referència.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «La Comissió de Política Social, en sessió tinguda el dia 20 de setembre de 1995, ha estudiat el text resultant del debat en el Ple número 72 del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei d'atenció i protecció de la infància i l'adolescència, de les esmenes reservades per a defensar en el Ple i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, així com les observacions formulades en el curs de la sessió de la Comissió relatives a l'existència d'elements d'incongruència en el text resultant.

»Finalment, recollint les observacions formulades, d'acord amb el que disposa l'article 105 del Reglament del Parlament i l'objecte previst en dit precepte, ha acordat establir el dictamen següent: "Article 47.3. És prohibit l'accés dels menors de dotze anys no acompanyats d'una persona major d'edat a les sales recreatives on hi hagi instal·lades únicament màquines recreatives del tipus A. En tot cas, no es permet l'ús de màquines recreatives del tipus A als menors de 12 anys no acompanyats d'una persona major d'edat. Aquesta prohibició s'ha de fer constar en la superfície frontal de la màquina".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. També haig de fer constar que s'ha advertit un error material en el Dictamen de la Comissió i que es va mantenir després en el text finalment aprovat pel Ple i remès al president de la Generalitat per a la seva promulgació, que provenia d'una mala interpretació de l'abast de l'esmena transaccional oferta pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'esmena número 555, del Grup Socialista al Parlament, i que va comportar la supressió material d'una part del punt tres de la disposició addicional setena.

Per consegüent, procedeix la reparació d'aquest error material. Prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de com quedarà la disposició addicional setena de l'esmentada Llei.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Disposició addicional setena, punt 3. Es modifica l'apartat 1 de l'article 19 i s'afegeix un nou apartat a l'article 19, que queda redactat de la manera següent:

»1. Només poden ser adoptats els menors no emancipats que es troben en situació d'acolliment pre-adoptiu o simple, llevat que concorrin algunes de les condicions següents:

»a) Ser fill del cònjuge o de la persona de sexe diferent amb qui l'adoptant conviu maritalment amb caràcter estable.

»b) Ser orfe o parent de l'adoptant en tercer grau de consanguinitat o afinitat.

»c) Haver-se constituït legalment la tutela en favor dels adoptants.

»Punt 2. Pot ser adoptat el menor que estigui sotmès a la mesura d'acolliment simple dels qui el pretenen adoptar quan no sigui previsible el retorn d'aquell a la seva família. No serà previsible aquest retorn quan concorri alguna de les circumstàncies a què fa referència l'article 13.1.

»3. Pot adoptar-se un major d'edat o un menor emancipat si aquest ha estat convivint ininterrompudament amb l'adoptant des d'abans d'haver complert catorze anys.

»4. No poden ser adoptats:

»a) Els descendents.

»b) Els parents en segon grau de la línia col·lateral de consanguinitat o per afinitat mentre dura el matrimoni que origina aquest parentiu.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Se sotmeten a votació aquests particulars.

Vots a favor?

Han resultat aprovats per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància

Passem al punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena, del Grup Socialista al Parlament; té la paraula per a exposar-la.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, del debat que es va produir fa uns mesos sobre una interpellació en relació amb el capteniment del Govern en relació amb la política del Govern de la Generalitat en la lluita contra el racisme i la xenofòbia, presentada pels grups d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i del PSC, el nostre Grup, en vam extreure una conclusió positiva. Recordem que l'origen de la interpellació era la negativa el Govern de la Generalitat a adherir-se a una campanya, que tot just aquests dies comença la seva emissió en els grans mitjans de comunicació, del Consell d'Europa, amb la col·laboració de totes les entitats juvenils i totes les institucions del conjunt de països i d'estats de la Comunitat Econòmica Europea i de la resta de països d'Europa, sota l'argument que va abonar el Govern de la Genera-

litat, que a Catalunya, aquest problema, el problema del racisme, de la xenofòbia, de la intolerància, no era un problema que hi fos present.

He de reconèixer, sincerament, que tal com es va desenvolupar el debat de la interpellació no ha estat fàcil extreure'n alguna conclusió positiva. En primer lloc, si ho recordaran, per l'actitud del conseller Comas, que al nostre entendre va ser molt poc seriosa, molt poc a l'alçada d'un conseller del nostre país, i es pot dir de passada que tampoc va ser sorpresa per a cap dels membres d'aquest Parlament, aquesta actitud del senyor Comas. En segon lloc, per les explicacions que va donar el Govern de la Generalitat sobre el «no», sobre per què no es donava suport a aquesta campanya, que els grups que vàrem presentar la interpellació no vàrem acabar d'entendre. I després, per la receptivitat posterior del Govern a les entitats promotores de la campanya, que ha estat perfectament descriptible: abans de la interpellació i després. En definitiva, que del nostre punt de vista va ser tot un èxit.

Però sí que, des del nostre Grup, vam valorar positivament una qüestió, i és que es va parlar d'aquest tema en el Parlament de Catalunya. Diferents grups del Parlament van obligar el Govern que reflexionés sobre aquestes qüestions; un govern al qual ningú va negar en el debat, encara que es digués, que hagués treballat sobre aquestes qüestions, que s'hagués preocupat sobre aquesta problemàtica, un govern al qual ningú no ha negat que estigui sustentat per un ideari que li repugna la intolerància, el racisme i la xenofòbia, i que actua decididament, el seu ideari, contra aquests plantejaments, i un govern que el nostre Grup —la resta de grups que presentem la interpellació i avui la Moció— el voldríem com a aliat del moviment associatiu en la lluita i en el combat contra la cultura de l'odi.

El nostre plantejament va ser ahir i és avui també molt clar: creiem que s'ha actuat, en aquest terreny també, de forma excessivament «sesgada», d'una banda, i per l'altra —i crec que hi podem coincidir—, que s'han fet poques coses, que s'han de fer més coses. Actitud «sesgada»: probablement, en relació amb aquesta qüestió, discreparem, però no més una actitud «sesgada» explica que el Govern de la Generalitat no hagi donat suport a una campanya a la qual s'han adherit la pràctica totalitat d'entitats i d'institucions d'Europa i dels estats i, sense anar més lluny, la majoria de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, pel fals argument que, a Catalunya, aquest problema no existeix. I dic «fals argument» perquè, després, el mateix Govern de la Generalitat tira endavant una campanya institucional sobre la mateixa qüestió. Però, és clar, en aquest moment, en aquest cas sense la participació del moviment associatiu; és a dir, sols, com sempre, oblidant que, a part del Govern de la Generalitat, en el nostre país hi ha gent que també treballa sobre aquesta qüestió. I comprovem, malauradament, que el motiu pel qual hi ha una negativa del Govern a participar en aquesta campanya no és ni el seu contingut, ni el plantejament de la campanya, sinó únicament i exclusivament que hi ha de col·laborar el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

I nosaltres entenem que si això ho fan és perquè el Consell Nacional té sempre una actitud crítica, on contrasta les opinions, que es queixa, que reivindica i que, malgrat ser un organisme creat per aquest Parlament, per llei, amb la unitat de tots els grups, i on participen totes les entitats juvenils de Catalunya, inclosa la Joventut Nacionalista de Catalunya, per exemple, té la gosadia, en moltes ocasions, de criticar el secretari general de Joventut, i per aquí sí que no es vol passar, per aquí sí que no es passa, se'ls veta, purament i simplement, no se'ls deixa participar en cap activitat conjuntament amb el Govern de la Generalitat.

Com sols actuen, també des del nostre punt de vista, en un tema que té molta relació amb aquesta qüestió de la lluita contra el racisme, la xenofòbia i amb la lluita contra la cultura de l'odi, que és el terreny de les polítiques de solidaritat. Ara fa un any, ho recordaran, el tema del 0,7 va ser molt present en aquest Parlament. Finalment, gràcies a la mobilització que va haver-hi d'entitats socials, de les propostes que va haver-hi per part de molts grups de l'oposició, el Govern va acceptar, es va consensuar una posició que tothom hi pogués estar d'acord, el moviment associatiu, entitats que van moure la campanya, com tots els grups parlamentaris. I diré el mateix que va dir ahir la senyora Imma Mayol en relació amb una altra qüestió: tant mèrit té acceptar com tant mèrit té proposar. Per tant, no volem, els grups de l'oposició, donar-nos més mèrit per aquesta qüestió.

Però la seva actitud posterior va ser la mateixa: la d'actuar sols. Per exemple, ara s'ha creat a Catalunya un comitè assessor del Govern de la Generalitat per parlar d'aquestes qüestions de la solidaritat, per assessorar de com gastar els diners que es destinen a la solidaritat internacional, i creen un comitè per assessorar el Govern, que no és vinculant i en el qual participen dues terceres parts de membres de l'Administració i només una tercera part de membres del moviment associatiu i, curiosament, cap representant dels col·lectius que van organitzar les mobilitzacions. Això, des del nostre punt de vista, és una actitud «sesgada», és una actitud sectària, d'alguna forma.

I després no tenim cap problema a fer reivindicacions i fer apologies públiques, en megadinars que organitza el senyor Comas, sobre la participació, el valor de la participació, que els joves han de participar, que ens hem de mullar, que ens hem de comprometre, però en canvi, després, quan s'actua, quan s'arriba a la realitat, se'ls margina, se'ls deixa de banda, i és només l'Administració la que treballa, la que actua i la que fa, unidireccionalment, les coses. Com també és sectari, des del nostre punt de vista, o «sesgat», organitzar en solitari una campanya sobre el civisme a unes setmanes de les eleccions, a major glòria del Govern de la Generalitat.

En segon lloc, nosaltres entenem que cal fer més coses: creiem que no s'ha fet prou, tot i que alhora aplaudim les iniciatives esporàdiques que el Govern de la Generalitat ha fet; critiquem la forma com les ha fet, que les ha fet en solitari, però les aplaudim perquè tot el que es faci creiem que és positiu. Però entenem que s'ha acabat l'època de fer les coses sols, que és molta gent, a Catalunya, la que avui es

mobilitza, la que es mou, la que treballa, la que s'esforça i la que entrega molta il·lusió i molta esperança en la lluita i en el combat per aquestes qüestions, i creiem que hi ha d'haver el suport decidit, el tracte d'igual a igual de l'Administració en relació amb aquestes persones.

El nostre plantejament, ja el vàrem exposar en la interpellació: ens preocupa l'increment de sectors que explícitament abonen les tesis del racisme, però ens preocupa que no hi hagi una reacció ciutadana. Avui, aquesta reacció ciutadana hi és, i hi és de forma clara, ferma i massiva, però és la nostra obligació, l'obligació de les institucions, evitar que pugui produir-se en el futur una passivitat de la societat en relació amb aquestes qüestions. Cal estar sempre amatent, i no és un combat només d'un dia, d'una acció espectacular, ha de ser una prioritat present dia a dia, en el treball de qual-sevol govern responsable, i entenem que el Govern de la Generalitat, en aquesta qüestió, no ho ha estat prou.

Ho vàrem dir en la interpellació: la passivitat és l'aliat principal de la cultura de l'odi; treure-li importància, tapar-se els ulls o les orelles, no voler reaccionar no ajuda a fer més petit el problema. Nosaltres estem convençuts que la societat està conscienciada d'això; creiem que el Govern de la Generalitat hauria de ser capdavanter i no anar darrere de les activitats, de la mobilització de la societat.

Però el que nosaltres fonamentalment els critiquem és la política de valors que han transmès als joves. Què s'ha transmès, què han percebut els joves del nostre país, del seu Govern, de la seva política? I la nostra opinió —i ja ho he exposat en alguna altra ocasió— és que, des del Govern de la Generalitat, des de la Secretaria General de Joventut, des de totes les instàncies del Govern on s'han adreçat als joves, s'ha fet una política més pròpia de la planta jove d'El Corte Inglés que d'una autèntica política de joventut. I, sincerament, els he de dir que no me'n sento satisfet, que no me'n sento satisfet, i el secretari general de Joventut sap la de vegades que li he transmès aquesta preocupació, i em manifestava que era una preocupació compartida, però no hi ha hagut cap actitud seriosa, concreta, per corregir aquesta política del Govern de la Generalitat en relació amb els joves.

Què s'ha fet, des del Govern de la Generalitat, per transmetre als joves els valors assumits per la pràctica majoria de la societat de Catalunya? Què ha estat la Secretaria General de Joventut sinó un transmissor de valors frívols i no transmissor de valors que la societat, completament, en el seu conjunt, té perfectament assumits? La percepció que els joves, avui, tenen del Govern del seu país, no pot ser únicament la d'un govern que organitza cursos d'esquí, guies turístiques i altres festes i festetes; jo els ho dic sincerament, al Grup de la majoria, reflexionin, perquè això fa mal absolutament a tots, als grups de la cambra d'aquí i als grups de la cambra d'allà.

És per aquests motius, i per altres motius que avui no tinc temps d'explicar, que el nostre Grup ha presentat una sèrie de propostes concretes —que el conseller va valorar positivament i que avui, pel que sé, no sé si el Grup de la majoria ho veu tan..., les recollirà—, amb mesures concretes de foment

de la participació, de foment del compromís dels joves en la lluita contra el racisme, la intolerància i la xenofòbia.

El Sr. PRESIDENT: Vagi a la Moció...

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Concretament, es tracta, en el primer punt, d'incrementar en els pressupostos del 1996 els recursos destinats a viatges i intercanvis per a joves. Creiem que és necessari que s'ampliïn aquests recursos, que s'hi destinin més diners, que l'obertura, obrir mires, que els joves coneguin altres realitats, altres cultures, és fonamental per canviar la mentalitat d'algunes persones, que pot estar manipulada per uns altres interessos.

En segon lloc —ràpidament—, eliminar de la programació de la televisió pública de Catalunya totes aquelles emissions d'on es desprengui una apologia de la intolerància sexual, racial o de qualsevol altre tipus. Jo he tingut el plaer de formar part de la Comissió de la violència infantil, i ha estat un clam de totes les persones que hi han assistit, que en aquesta qüestió s'havia de fer quelcom.

En tercer lloc, promoure una campanya en els centres d'ensenyament mitjà i universitats en relació amb aquesta qüestió, i una campanya que ha de ser participada, no només catapultada des del Govern de la Generalitat, dirigida des del Govern de la Generalitat, sinó participada per pares, alumnes, associacions, etcètera.

En quart lloc, obrir una nova partida als pressupostos del 1996 a fi de donar suport a les iniciatives en defensa de la tolerància i la no-discriminació, promogudes per ajuntaments o, si ho volen, diguem-ho d'una altra manera: fomentar que els ajuntaments facin més coses en aquesta qüestió i, per tant, incentivar-los econòmicament que les realitzin des del Govern de la Generalitat, i realitzar una campanya adreçada al conjunt de la ciutadania en relació amb aquesta qüestió, i també aquí tornem a insistir en la necessitat que sigui amb la participació de moviments socials i d'altres entitats i, finalment, modificar la revista que edita i distribueix la Secretaria General de Joventut. Jo, sobre aquesta qüestió, no faré més comentaris; recomano al Grup de la majoria que la fullegin en una ocasió i veuran si hi ha alguna diferència entre una revista que edita la Secretaria General de Joventut i qualsevol revista *Súper Pop* que pugui existir en qualsevol llibreria de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia

Com que les tres mocions que completen l'ordre del dia de la present sessió plenària són sobre la mateixa matèria, les agruparíem, de manera que ara demanaria al diputat senyor Xavier Bosch que exposés la Moció, que defensés la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí no a criticar l'actitud «sesgada» del Govern de la Generalitat, sinó en tot cas l'actitud esb... (*algú interromp l'orador: «Esbiaixada»*), l'actitud esbiaixada. És el que anava a dir; per això em referia a aquest terme.

Breument, i per no repetir els elements que el diputat Elena acaba de referir, defensant la mateixa Moció, i defensant també els objectius de la mateixa interpellació que tres grups parlamentaris de l'oposició van presentar, i per enllestir, des d'un punt de vista de temps, al més aviat possible —no de contingut—, vull resumir en quatre paraules la meua intervenció. I les paraules són un interrogant, una voluntat, una satisfacció i una esperança.

L'interrogant, que es manté viu des de la interpellació substanciada, és per què el Govern de la Generalitat no va voler adherir-se i col·laborar en una campanya europea coordinada pel Consell d'Europa, proposada a Catalunya pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, amb diverses cartes, diverses peticions, fins i tot, que el mateix president de la Generalitat fos el president d'aquesta campanya a Catalunya... Això hauria comportat, m'imagino..., vaja, i aquest era el compromís, la creació d'un comitè català de la campanya i el fet de donar-li molta més rellevància, en molts més nivells, tot i que la campanya anava dirigida bàsicament al sector juvenil. En conseqüència, doncs, i degut a aquest no, o a aquest silenci de la Generalitat, del nostre Govern, la campanya s'ha fet, s'ha hagut d'incorporar dintre d'una mesa d'àmbit espanyol, i suposo que, tot i que s'ha fet amb el màxim possible de dignitat, la seva incidència en la majoria de la població ha estat més reduïda del que hauria pogut ser amb un ple suport. Per contra, com ja s'ha dit, el Govern de la Generalitat munta pel seu compte les seves pròpies campanyes, i amb uns continguts que a vegades són discutibles. En qualsevol cas, el suport d'entitats i ajuntaments ha anat per a la campanya europea, i resta pendent, o resta a l'aire, aquest perquè, aquest interrogant que em faig, de per què el Govern de la Generalitat no ha volgut afegir-se a aquesta campanya. En tot cas, la resposta, cadascú se la pot fer, o en tot cas potser algun dia el Govern de la Generalitat la donarà.

De la voluntat —la segona paraula que volia subratllar—, és que segur que tots els membres d'aquesta cambra, i la gran part, la gran majoria de la societat, estem per lluitar d'una manera activa, intensa i sense aturar-nos contra la intolerància, contra el racisme, contra la xenofòbia, etcètera, a favor de la solidaritat, del respecte i, en definitiva, de la democràcia. Crec que no hem de posar obstacles a qualsevol campanya o a qualsevol iniciativa que vagi en la direcció de promoure, entre la nostra ciutadania, aquests objectius. En qualsevol cas, el fet que a la nostra societat no hi hagi gaires mostres..., o no siguin molt nombroses les mostres d'intolerància, de racisme, d'agressions d'aquest tipus, no vol dir que no hi hagi algun tipus de racisme..., si volen, sociològic, inconscient, que potser tots patim, i que, per tant, sempre és bona l'ocasió per fer algun tipus de campanya d'inci-

dència, d'actuació, que en qualsevol cas eviti qualsevol fet pitjor.

La tercera era la satisfacció de veure com, almenys, el Grup de Convergència i Unió, tot i que no accepta les nostres mocions, presenta una esmena que, amb la seva tendència habitual d'aigüar les propostes de l'oposició, manifesta la voluntat de votar avui una declaració en aquest sentit i, per tant, doncs, encara que no sigui la Moció que havíem presentat els grups de l'oposició que havíem fet la interpellació, ens sembla satisfactòria, la proposta de Convergència i Unió. Almenys indica alguna voluntat, que confiem que es confirmi en el temps i d'una manera més remarcable.

I finalment, per acabar una esperança: que en aquest país, i entre les nostres institucions, no només aconseguim eliminar la intolerància, sinó també que ben aviat aconseguim eliminar el sectarisme.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia

Per defensar la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també seré molt breu, perquè faig meves les paraules que han expressat el senyor Elena i el senyor Bosch en la seva intervenció i, per tant, no voldria afegir elements redundants. Només plantejar tres qüestions.

En primer lloc, el fet que intueixo, i celebro, que el debat de la Moció serà més positiu que el debat de la interpellació. Jo, francament, crec que el debat de la interpellació no va ser un debat positiu, tot i que els grups que vam presentar la interpellació ho hauríem volgut; jo crec que amb el tipus de crítica que vam fer hauríem pogut afavorir un debat positiu. Crec que en aquell cas el conseller va estar molt tancat, i segurament la manca de resposta i la dificultat d'acceptar un error —que és una cosa molt sana, acceptar errors— van impedir que féssim un debat més ric del que veritablement va ser. Penso que el debat de la Moció pot ser més enriquidor i més positiu per a tothom que el debat de la interpellació.

En segon lloc, el que voldria dir és que, per nosaltres, de la interpellació que formulàvem hi havia dues qüestions que ens preocupaven, i que torno a recordar breument i a posar-les sobre la taula. En primer lloc, ens va preocupar la resposta del senyor Coll, amb relació a per què no havien donat suport a aquesta campanya europea, que a Catalunya es concretava en una campanya feta conjuntament amb el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya, per què la Generalitat no s'hi va voler implicar, i la resposta ens va semblar preocupant, perquè va ser la resposta de dir: «No és una qüestió prioritària.» Jo aquí sí que no puc estar-hi d'acord, que no

sigui una qüestió prioritària. Jo estic convençuda que el senyor Coll no volia dir això, però ho va dir, i ho va dir repetidament. I crec que aquest és un error. I jo en aquell moment només vaig mencionar unes dades, que no les repetiré, però que sí que crec que hem de tenir en compte i que en una propera legislatura, si veritablement aquesta s'acaba dilluns, serà una qüestió que el nostre Grup —no sé si aquesta diputada o uns altres, però el nostre Grup— portarà..., insistirà, que és el fet que un estudi fet per la Fundació Bofill —bé: fet per la senyora Canadell i finançat per la Fundació Bofill— donava algunes dades preocupants, que no són molt conegudes, aquestes dades. Les dades preocupants era que es detectava un cert grau d'intolerància entre la població escolar, nens i nenes que estan en etapa de vuit, deu anys, dotze anys. Una intolerància que es detectava en la dificultat d'aquestes criatures per conviure, deien, amb persones d'origen àrab, per conviure amb persones d'ètnia gitana, o que tenia relació amb la sensació que a Catalunya hi havia molta immigració, que hi havia molta presència de persones immigrades. Vostès saben que la presència de persones immigrades a Catalunya és molt reduïda, és un 2%. Per tant, aquesta consciència en criatures petites, a l'entorn d'això, és preocupant. És una cosa preocupant, a tenir en compte. No estic fent cap dramatisme del fet, però crec que tenim l'obligació, com a Parlament de Catalunya, com a grups polítics, conjuntament amb molta altra gent, de treballar per garantir un futur on no sigui possible la intolerància. I això és una cosa que podem fer. No estem davant d'un disseny de dir: «Això necessàriament acabarà que hi hagi d'haver problemes racistes.» Jo estic convençuda que no, que podem treballar perquè, això, sigui possible que no succeeixi. Però sí que crec que és una prioritat. Aquí ve la discrepància amb el que deia el senyor Coll. Crec que és una prioritat.

En aquest sentit, jo deia aquell dia, i avui també ho esmento, que el mateix estudi posava de manifest que hi havia un percentatge de la població, d'aquesta població estudiada, que manifestava un nacionalisme excloent. També em preocupa, això, també em preocupa. Crec que l'aposta per una Catalunya amb identitat ha de ser necessàriament acompanyada de l'aposta per una Catalunya que no exclogui ningú. I en aquest sentit crec que aquesta dada també és una dada a retenir i una dada a partir de la qual hem de treballar.

Dit això, diré que la segona qüestió que em preocupava aquell dia és la incapacitat que va tenir el Govern, en aquest cas, de destriar el que és un conflicte que existeix, un conflicte amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que existeix —que segur que aquí..., jo crec que hi té més culpa el Govern que el Consell Nacional, però també segurament el Consell Nacional no ha tingut l'habilitat, diguem-ne, per sortir-se d'aquest conflicte; insisteixo: crec que hi té més culpa el Govern, en aquest cas, perquè conec una mica el tema, i crec que no ho ha fet bé—, però jo crec que en aquest cas s'haurien hagut de superar aquestes dificultats, i s'hauria hagut de tenir grandesa de mires, diguem-ne, i quan hi ha un tema ideològic en què estiguem d'acord... I la prova d'això és que la Joventut d'Unió Democràtica, els joves, es-

tan participant en aquest comitè del Consell Nacional. Per tant, no és una qüestió de debat ideològic, és una qüestió de picabaralla. Jo crec que no es va tenir la grandesa de mires de passar per sobre d'aquesta picabaralla i treballar conjuntament en aquesta direcció. Els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula deien que el Govern havia tingut una actitud esbiaixada: jo crec que han tingut una actitud sectària. Deixin-m'ho dir, perquè crec que és una paraula que defineix aquesta actitud, i jo no la comparteixo. I m'hauria agradat que el conseller acceptés aquest error, m'hauria agradat que ho acceptés.

Per acabar, volia dir que no presentaré la Moció: l'ha presentat el senyor Elena, nosaltres hem donat suport a la seva proposta, per tant m'afegeixo al que ell ha dit, i sí que voldria dir que ens sembla que de les esmenes presentades pel Grup de Convergència –aprofito, senyor president, per posicionar-me amb relació a les esmenes, i no caldrà tornar a intervenir–, que, amb relació a les esmenes presentades pel Grup de Convergència –i jo voldria agrair l'esforç fet pel Grup Parlamentari de fer esmenes i, per tant, la voluntat d'aprovar alguns aspectes amb relació a aquesta Moció–, els voldria dir que el punt 2 nosaltres no el voldríem acceptar, perquè ens sembla que precisament significa no acabar de rectificar en aquesta línia. És a dir, si vostès haguessin afegit que les actuacions que vostès faran per a l'any de la intolerància –o en contra de la intolerància..., l'any de fomentar la tolerància, vull dir–, les farien d'alguna forma conjunta, o es podria establir algun sistema de relació amb el Consell Nacional, fóra un pas endavant; dir que continuaran fent el que ja han decidit fer no és per nosaltres un avenç. Per tant, el punt primer i el punt tercer, sí que hi estem d'acord, i ho valorem positivament; amb relació al punt 2, no podem acceptar-ho.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí. Senyor president... Efectivament, senyora Mayol, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió li ha semblat que era interessant plantejar esmenes en aquestes tres mocions, en la mesura que creiem que aquest terreny, el terreny de la defensa de determinats valors que són essencials a la democràcia, és un terreny on el conjunt dels grups polítics d'aquesta cambra hi tindrem moltíssimes coincidències. És més: jo diria que arreu d'Europa totes les forces polítiques democràtiques, precisament en aquest terreny, hi coincideixen, no? I, per tant, ens semblava que valia la pena plantejar un seguit d'esmenes que anessin en aquesta línia. I nosaltres entenem que, a més a més, existeix una coincidència en tres grans idees.

En primer lloc, en una condemna radical i absoluta del que són aquest tipus d'actituds, tant les que condemna la campanya del Consell d'Europa com les que condemna l'Any Internacional de les Nacions Unides. I aquest és un matís que jo els voldria posar damunt de la taula: no estem

parlant, quan estem parlant de l'Any Internacional de la Tolerància, d'una acció inventada pel Govern de la Generalitat, sinó que estem parlant d'una acció a nivell internacional, promoguda des de Nacions Unides, en el marc del cinquantè aniversari de la seva fundació. Ho dic per situar-nos... Doncs bé: una condemna radical d'aquestes actituds. Crec que això d'aquí és una coincidència de tots nosaltres.

En segon lloc, entendre que avui a Catalunya aquest és un problema que existeix, però que existeix en unes mesures que són perfectament encara resolubles pel conjunt de la nostra societat i pel conjunt dels poders públics. No estem en els nivells en què poden estar altres estats europeus, com Alemanya, com la Gran Bretanya, i que, per tant, una acció de prevenció –i aquesta seria la tercera coincidència– és allò que ha de ser la nostra prioritat. Condemna, per tant, del racisme, de la xenofòbia, de la intolerància; entendre que avui al nostre país estem encara en un moment en què això és possible de resoldre, en sentit positiu, i, evidentment, necessitat de promoure accions educatives, accions de prevenció d'aquests problemes. Aquests són els tres eixos on ens sembla que tots hi coincidim.

I és més: jo diria que, malgrat aquest baix nivell de problemàtica al voltant d'aquestes qüestions, en el nostre país s'han emprès mesures..., no només el Govern de la Generalitat, també el Parlament, en aquesta legislatura, ha creat una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica dels Treballadors Estrangers a Catalunya, que ha estat una comissió que ha rebut representants de tot el món civil i de les administracions que treballen en aquestes qüestions, i per tant ens sembla que..., bé, aquí hi ha hagut una línia de treball. Segurament, la possibilitat que la legislatura acabi aviat no ens pot permetre treure-li tot el suc possible, al que ha estat el treball d'aquesta Comissió, però això s'ha fet. I, a més a més, el Govern –i en aquesta Comissió d'Estudi de la Problemàtica dels Treballadors Estrangers ho va poder explicar–, el Govern va posar en marxa un pla interdepartamental al voltant de la immigració. I devia ser un dels primers territoris de l'Estat on una administració endega una actuació concertada al voltant d'aquesta qüestió. Per tant, en aquesta seqüència de fets i d'iniciatives, crec que és coherent el que el Govern ha vingut fent. I, en aquesta línia, el Govern, partint de la recomanació de Nacions Unides –i recordem-ho: en l'acte de Nacions Unides, i més en concret de la UNESCO, en l'acte de presentació de l'Any Internacional de la Tolerància, doncs, el primer acte és presidit pel senyor Mayor Zaragoza, en representació de la UNESCO i, per tant, lluny de qualsevol actitud esbiaixada o sectària que es pugui tenir, em sembla a mi–, doncs, posa en marxa aquest conjunt d'activitats.

M'agradaria més destacar només tres elements d'aquesta campanya i d'aquests actes de l'Any Internacional de la Tolerància, perquè vostès vegin que no estem plantejant coses que no siguin perfectament assumibles per tots els grups d'aquesta cambra. En primer lloc, la signatura d'un conveni amb la majoria, per no dir la pràctica totalitat dels mitjans de comunicació de Catalunya, entre el Departament de Benestar Social, el Col·legi de Periodistes i aquests mitjans:

l'Avui, el *Nou 9*, *El País*, *El Periódico*, *El Punt*, el *Segre*, *La Vanguardia*, Onda Rambla, Onda Cero, Catalunya Ràdio, la COPE, Ràdio Nacional d'Espanya, Ràdio Barcelona, Televisió de Catalunya, Televisió Espanyola a Catalunya, Antena 3, l'agència EFE, Europa Press, l'Associació Catalana de Premsa Comarcal, l'ABC, *Diari de Sabadell*, *Diari de Terrassa*, *Regió 7...*, un conveni signat entre el Col·legi de Periodistes i els mitjans de comunicació en relació amb la promoció d'aquests valors, amb la no-presència d'actituds xenòfobes i racistes a les programacions de les televisions, a les programacions dels diaris... Això, en el marc de l'Any Internacional de la Tolerància.

En segon lloc, juntament –juntament– amb Fundació per la Pau i Intermón, elaboració d'una maleta –que jo recomano que observin el seu contingut pedagògic– que s'ha repartit a tots els centres escolars de Catalunya perquè els professionals de l'educació hi poguessin treballar. I, senyor Elena, amb Fundació per la Pau i Intermón, no feta pel Govern sol, que, en tot cas, el Govern té la legitimitat que li donen la majoria dels ciutadans que l'han votat, però aquest Govern que té la legitimitat de la majoria dels ciutadans que l'han votat organitza les activitats amb Intermón i Fundació per la Pau, dues entitats amb prestigi en aquestes qüestions. Jo els recomano que després observin el contingut de la maleta –el senyor Elena ja ho ha pogut fer–, i crec que coincidiran amb mi que són uns materials interessants. Això, en el marc de l'Any Internacional de la Tolerància.

I en tercer nivell, en l'acte que hi ha el 30 de setembre. Jo diria que en un moment que arreu d'Europa s'han organitzat festivals a favor de la tolerància, que el Govern de Catalunya, juntament amb personalitats del món cultural i del món cívic, el dia 30 organitzi un gran festival amb en Lluís Llach, els Comediants i la Companyia Elèctrica Dharma, jo diria que això d'aquí, per part del Parlament i per part d'aquests grups parlamentaris, és perfectament assumible. Per tant, jo els demanaria també a tots –i agraeixo al senyor Bosch la seva posició positiva d'entrada, també a la senyora Mayol– que reconsiderin la possibilitat d'acceptar-nos la segona esmena, perquè ens sembla que el que estem plantejant és una cosa d'absoluta, d'absoluta lògica.

Per tant, coincidim en les idees, estic segur que en els continguts bàsicament també coincidírem; és possible que en relació amb la campanya del Consell d'Europa, la campanya motiu de la seva interpellació, és possible que el Govern, doncs, no hagués sintonitzat prou bé l'ona que el Consell Nacional feia arribar, i segurament el que és cert és que la problemàtica relació entre el Consell Nacional i la Secretaria General de la Joventut hi ha influït, però jo aquest matí n'he parlat, d'aquesta qüestió, amb el secretari general de la Joventut del Govern de la Generalitat, i em demana que ho traslladi al Ple de la Cambra: el Govern està obert a parlar amb el Consell Nacional sobre els actes que té previst el Consell Nacional en els propers mesos, i cercar les maneres de col·laborar-hi. Per tant, aquest compromís, nosaltres el traslladem a la cambra, en aquests moments, amb la meua intervenció.

I una última cosa: a nosaltres ens sembla que és bo i és necessari obrir les finestres de la nostra societat, permetre que arribin aires nous, permetre tenir visions obertes, però per obrir finestres cal que hi hagi cases, cal que hi hagi edificis, i això vol dir que cal que allò que constitueix els elements bàsics de la nostra identitat nacional estigui refermat. De vegades, quan fem el debat al voltant d'aquestes qüestions, a mi em fa por que no siguem molt conscients que, quan estem parlant de tolerància, de lluita contra el racisme, de lluita contra la xenofòbia, siguem conscients que només una Catalunya molt plena, molt conscient d'ella mateixa, podrà ser capaç d'acceptar els reptes que suposa aquesta nova societat. Esperem que en això d'aquí també tots hi puguem coincidir.

Per altra banda, m'han fet arribar –i suposo que la Mesa ho deu tenir– unes correccions lingüístiques a les esmenes presentades pel grup parlamentari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Espero que arribin aquestes correccions lingüístiques. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat ni han presentat moció. El Grup Parlamentari Mixt? Sembla que hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, senyores diputades, senyors diputats, felicitar la il·lustre diputada i els il·lustres diputats que estan defensant aquestes tres mocions que, des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Popular, són oportunes i estan ben raonades.

Pensem que tenim, com a causa immediata de les interpellacions que varen donar lloc a les tres mocions avui a debat, relatives a la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància, la negativa de la Secretaria General de la Joventut i del conseller de Benestar Social a donar suport a una campanya a favor de la tolerància, promoguda pel Consell d'Europa i portada a Catalunya pel Consell Nacional de la Joventut. En aquest sentit, l'opinió del Consell Executiu va ser manifestada pel secretari general de Joventut de la Generalitat, dient-nos que a Catalunya no hi ha racisme i que, en conseqüència, aquesta campanya del Consell d'Europa no era prioritària.

La prestigiosa associació de mestres catalans Rosa Sensat, vinculada històricament amb els moviments de renovació pedagògica del nostre país, va editar fa pocs mesos un estudi del qual ha fet esment la il·lustre diputada senyora Rosa Mayol, de la professora Rosa Canadell, sobre els reptes de l'ensenyament davant d'un món més divers i desigual; en aquest estudi es donaven algunes dades estadístiques que creiem nosaltres de molt interès: un 17% dels joves catalans només consideren com a catalans els fills i néts de persones nascudes a Catalunya; prop d'una cinquena part dels futurs ciutadans de Catalunya tenen, segons aquestes dades, una concepció de la catalanitat fonamentada en la sang –és a dir, senyores diputades, senyors diputats, que disset de cada cent joves catalans pensen, avui, que jo ma-

teix i no pocs membres d'aquesta cambra no som efectivament catalans. Un 22% dels joves catalans avui consideren, seguint aquest mateix estudi, que els llocs de treball de Catalunya s'han de reservar als nascuts a Catalunya; és a dir, un de cada cinc joves de Catalunya ens condemnem, a mi mateix i a no pocs dels membres d'aquesta cambra, a l'atur indefinit. També un 44% no vol viure a barris on també hi visquin gitanos, i un 34% no ho vol fer a barris on també visquin àrabs.

Per una altra banda, d'un temps ençà s'ha donat un increment extraordinàriament preocupant del que s'anomenen tribus urbanes, entre les quals són especialment perilloses les integrades pels coneguts com «caps rapats», que tenen com a referents prioritaris el racisme, la xenofòbia, la intolerància. Aquests grups, integrats majoritàriament per joves d'entre setze i vint-i-dos anys, tenen com a destinataris preferents de les seves agressions –tot i que la seva violència, com gairebé tota violència, és irracional– les persones amb característiques ètniques diferents a les nostres. El Ministeri de Justícia i Interior va presentar un informe la setmana passada on es recullen unes dades tremendament preocupants: dels 2.331 *skin heads* que té detectats el Ministeri al conjunt d'Espanya, 1.277, és a dir, més del cinquanta per cent, es troben a Catalunya, i especialment a Barcelona; estan als districtes de Sants-Montjuïc, Horta-Guinardó, Gràcia i Ciutat Vella, on actuen amb major freqüència.

La llavor de l'odi a l'estranger, del menyspreu a l'estrany, ha niat i nia a totes les societats, i és per aquesta raó que una societat democràtica i civilitzada ha d'estar sempre extremament vigilant davant d'aquest perill. Aquesta consideració ens fa pensar que la visió del senyor Comas i la seva Conselleria sobre aquesta qüestió és extremament optimista. Aquí mateix, a casa nostra, i com acabem de veure amb les dades esmentades, a una no petita part de la nostra població jove està niant ja aquesta temptació disgregadora, «solapada» en raons ètniques o lingüístiques. No pot estar aquest tema de més actualitat: avui mateix, el molt honorable president de la Generalitat, no aliè a qualsevol de les temptacions humanes, en una entrevista feta a un diari de gran difusió, acusa el nostre grup polític, el Partit Popular, de fomentar la disgregació social a Catalunya, posant-nos així en el punt de mira dels intolerants i encarnant en les seves pròpies paraules allò que ell mateix pretén detestar en el seu adversari. I, d'això, molt recentment, senyores diputades i senyors diputats, alguna mostra hem pogut tenir.

Totes aquestes són dades que haurien de fer reflexionar el Consell Executiu sobre si a Catalunya existeix o no existeix racisme, xenofòbia o intolerància. Dir que no tenim problemes d'aquesta mena a casa nostra comportaria considerar normals aquestes actituds i conductes, i em resisteixo a pensar que el Govern de la Generalitat pugui caure en una tal irresponsabilitat. Creiem que amb aquestes breus reflexions podem arribar a la conclusió que la postura de la Secretaria General de la Joventut sobre la inexistència de racisme, intolerància i xenofòbia a Catalunya era, almenys, una mica prematura. Cal fer esment que la manca de sintonia entre la

Secretaria General de la Joventut i el Consell Nacional de Joventut no és un cas aïllat i posa de manifest, una vegada més, la voluntat del secretari general de la Joventut d'intervenir en les decisions de l'Assemblea del Consell Nacional i del seu Secretariat, amb la permanent amenaça de retirada del suport pressupostari al Consell si no se segueixen de forma disciplinada les seves directrius.

Entrant, en concret, en els punts 1 de les mocions, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà, per entendre que els recursos per a viatges que es proposen queden limitats a una minoria de joves, que, per una altra banda, no són els que tenen majors necessitats econòmiques. Considerem que en els pressupostos del 96 les prioritats haurien de ser unes altres, destinades a atendre les necessitats globals del jovent català i no a donar un tracte de privilegi a una minoria de joves.

Votarem afirmativament el punt 2 de les mocions, per entendre que la intolerància, vingui d'on vingui i sigui qui sigui el seu destinatari, no ha d'estar en la programació de la televisió, molt especialment en la pública, en una societat oberta i democràtica com és Catalunya.

Per les mateixes raons, i a la vista de les dades que he exposat, votarem a favor dels punts 3, 4 i 5 de les mocions, considerant que l'eficàcia d'aquestes actuacions radica en la seva concepció global, tot i que és positiu que les concrecions s'adaptin a les circumstàncies de cada població. Confiant que la defensa de la tolerància i la lluita contra qualsevol forma de discriminació sigui una defensa sense fronteres ni retalls, desitgem que les actuacions proposades promoguin un model de ciutadà que vulgui viure en llibertat al costat d'altres persones lliures, un ciutadà que no entén la seva llibertat sense la llibertat del seu conciutadà, siguin quines siguin les seves diferències polítiques, religioses, culturals, ètniques, lingüístiques o socials.

I finalment, votarem abstenció al punt 6 de les mocions, per una qüestió de concepte: el Grup Parlamentari Popular considera que l'edició de revistes institucionals per part de l'Administració de la Generalitat no compleix cap servei públic, tret que s'entengui per servei públic la promoció dels propis interessos partidistes de la majoria parlamentària de torn. El nostre posicionament és, en aquest cas, molt clar: no volem revistes editades pel Govern de la Generalitat; volem que el Govern de la Generalitat doni suport, amb criteris de transparència, igualtat, respecte al pluralisme i absència de discrecionalitat, a les revistes que impulsi el mateix moviment associatiu, la mateixa societat civil catalana.

Senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. La senyora Mayol s'ha pronunciat ja sobre l'esmena de Convergència i Unió; cal ara que s'hi pronunciï el senyor Elena i el senyor Bosch. El senyor Elena té la paraula, limitant-se només a l'esmena presentada.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Únicament dir, per diferenciar els discursos, que, del discurs del senyor Ariza, jo agraeixo molt el suport que dóna als punts als quals dóna suport, però ha volgut introduir elements que des del

nostre punt de vista no tenen res a veure amb el debat de fons que estàvem plantejant avui...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a l'esmena, vagi a l'esmena.

El Sr. ELENA: Concretament, el nostre Grup, en relació amb la primera de les esmenes i en relació amb la tercera, hi donaríem suport, les acceptaríem, perquè creiem que el problema de fons que nosaltres plantejàvem era que havia d'haver-hi, per part del Govern de la Generalitat, una actitud menys esbiaixada i una actitud molt més combativa en relació amb aquesta qüestió, i, en concret, en la tercera esmena que planteja el Grup de la majoria, fa una referència al punt sisè, redactant-ho d'una altra manera, però que en el fons del que planteja estem d'acord.

Pel que fa referència al punt número 2, el segon punt, el nostre Grup no hi pot estar d'acord, i no hi pot estar d'acord perquè entenem que diu exactament el contrari del fons de la nostra Moció: si nosaltres defensem que hi ha d'haver una actitud més combativa i menys esbiaixada per part del Govern de la Generalitat en el que està fent durant aquest any, no podem donar suport a una moció o a un punt en el qual es planteja que, precisament, se segueixi fent el que s'ha estat fent fins ara. Jo no sé de quina forma això es pot vehicular, però en tot cas, pel nostre Grup, el punt número 1 canviaria el punt número 5 de la nostra Moció, i el punt número 3 canviaria el punt sisè. Però, en tot cas, el segon, el nostre Grup no l'acceptaria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Elena, és que li haig d'aclarir que l'esmena de Convergència i Unió és de substitució de tot el text, de manera que entenc de les seves paraules que vostès votaran afirmativament el primer i tercer i s'abstindran o votaran en contra del segon. És així?

El Sr. ELENA: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. De manera que, està clar, els sis punts de vostès desapareixen.

El senyor Bosch per pronunciar-se sobre l'esmena. *(Pausa.)* El senyor Bosch té la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena presentada. *(El Sr. Elena demana per parlar.)* Sí, el senyor Elena?

El Sr. ELENA: En tot cas, per acabar-ho d'aclarir, el nostre Grup, en la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió, l'esmena, demanarem votació separada i votarem favorablement el primer punt i tercer, i el nostre Grup retira, en aquest cas, per tant, de la nostra Moció, els punts 4 i 5, perquè els considera inclosos en els plantejaments del Grup de la majoria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Elena. El senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Sí, els tres grups parlamentaris de l'oposició que hem fet aquestes iniciatives parlamentàries hem anat coordinats fins ara i, per tant, ara no és pas el moment de provocar cap divergència; per tant, nosaltres farem exactament el mateix que ha explicat ara aquest mateix moment el senyor Elena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Passem, doncs, a la votació.

Punt primer i tercer de l'esmena de Convergència i Unió. Queda clar?

El Sr. ESCUDÉ: Queda clar el que vostè ens indica, el que almenys a mi no em queda clar és què és el que el senyor Bosch accepta. Perquè, és clar, l'esmena de Convergència i Unió no es pot votar de forma autònoma, es pot votar en tant que hi hagi un dels tres grups que la reculli. És clar, si el senyor Bosch semblava indicar primer que acceptava deixar de substituir el seu text per l'esmena que vostè ha indicat —era de substitució global—, aleshores es pot votar això i els grups poden demanar votació separada. El que no es pot fer, em sembla a mi, que si el senyor Bosch tampoc accepta la substitució de la seva Moció per l'esmena que li hem ofert, no es pot votar la nostra esmena perquè els titulars de les mocions són els propis responsables, i aleshores, nosaltres, lògicament, no havent-hi acceptació d'aquesta substitució, votarem en contra de les mocions que es presentin a votació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La presidència havia entès que amb la manifestació d'acceptació de dos punts de la Moció de Convergència i Unió retiraven el text de la seva Moció. És així, senyora Mayol?

La Sra. MAYOL: Senyor president, potser és una mica complicat reglamentàriament. Jo el que diria és que el meu Grup Parlamentari prefereix que s'aprovin dos punts o que s'aprovi l'esmena de Convergència i Unió que no pas no aprovar cap punt. Per tant, si convé, jo retiraria la meua Moció.

Aleshores, jo el que demanaria, si és possible, senyor Campuzano, en aquesta línia que vostè ha expressat de compromís de la Direcció General de Joventut de parlar amb el Consell Nacional entorn a alguna activitat, no sé si això es pot..., segurament, reglamentàriament la situació deu ser correcta, d'alguna forma, incorporar-ho en aquest segon punt de la Moció. Si més no, la voluntat explícita del compromís de vostès, això sí que jo ho voldria.

Entenguin que és una circumstància que nosaltres retirem la nostra Moció en benefici de la proposta del Grup de la majoria; per tant, voldria que el compromís que vostè ha formulat, veritablement, fos molt en ferm.

Gràcies, senyor president.

El Sr. CAMPUZANO: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Campuzano, sembla que l'han alludit.

El Sr. CAMPUZANO: Senyora Mayol, difícilment podem, en aquests moments, per la via reglamentària, efectuar el que vostè plantejava, però, en tot cas, el meu compromís personal sí que l'assumeixo davant de vostè, que la Secretaria General de Joventut mantindrà les converses amb el Consell Nacional de la Joventut per tal de col·laborar en els actes previstos que tingui el Consell Nacional en el marc d'aquesta campanya. Aquest compromís, el té.

(El Sr. Armet demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. A veure, el senyor Armet, per què demana la paraula?

El Sr. ARMET: Una simple qüestió d'interpretació reglamentària en aquest moment, si em permet... És a dir, nosaltres teníem la Moció i...

El Sr. PRESIDENT: No sé si és gaire reglamentària, però vaja, el deixo parlar.

El Sr. ARMET: Senyor president, nosaltres tenim la iniciativa juntament amb els grups que han presentat la iniciativa. En presentar la iniciativa, nosaltres subsumim parcialment l'esmena de Convergència i la subsumim, dret reglamentari que tenim, i això ho posem a votació preguntant al Grup de Convergència que, allò que nosaltres hem subsumit de vostès, aquella part la votin. Simplement això, i amb això em sembla que és correcte.

En canvi, donar validesa a una esmena presentada a una moció com a iniciativa... No, el que té la iniciativa evidentment és qui presenta la Moció i molt bé ho ha dit el portaveu de Convergència. És a dir, nosaltres subsumim parcialment l'esmena de Convergència, això és el que fem. Em sembla que el portaveu de Convergència ho diu, i que nosaltres preguem a Convergència que es pugui votar aquesta esmena diguem-ne parcial que queda subsumida en la nostra Moció.

El Sr. PRESIDENT: Creuen que ha quedat aclarir, això? (*Fora remor de veus.*) A veure, senyor Escudé...

El Sr. ESCUDÉ: Per part nostra ha estat entesa la brillant maniobra del senyor Armet i, per tant, en contra del que es deia abans, el Grup Socialista admet parcialment la nostra esmena i nosaltres, en atenció a l'esforç de concòrdia en un tema tan important com és aquest, acceptem aquesta posició i li demano ja des d'ara, doncs, que els punts que el senyor Elena, en nom del seu Grup, incorpora a la seva Moció, que es votin separatament de tota la resta de punts de la seva Moció i de les mocions d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, perquè aquests altres punts nosaltres els votarem, lògicament pel que ha explicat el meu company senyor Campuzano, de forma negativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. A veure, les mocions presentades pel Grup d'Iniciativa, Socialista i Esquerra Republicana són absolutament coincidents en sis punts. Se sotmeten a votació els sis punts? Quatre punts? Diguin-me quins són els que volen que se sotmetin a votació... Què?

El Sr. ELENA: Senyor president, el punt número 1, el punt número 2, el punt número 3 i el punt número 4.

El Sr. PRESIDENT: 1, 2, 3 i 4.

El Sr. ELENA: Per tant, el 5 i el 6, queden retirats, substituïts pels punts 1 i 3 de l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Ara, ara ha quedat clar. O sigui, se sotmeten ara a votació els punts 1, 2, 3 i 4 del text de la Moció, de les tres mocions, que són idèntiques.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests quatre punts han estat rebutjats per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació els punts 1 i 3 de l'esmena presentada per Convergència i Unió.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Manifest del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de l'Alzheimer

El Sr. PRESIDENT: «Senyores diputades, senyors diputats, avui és el Dia Mundial de l'Alzheimer.

»Atès que les demències en general i la malaltia d'Alzheimer –terme utilitzat avui dia per a denominar un grup heterogeni de demències degeneratives d'origen desconegut, sovint d'inici pre-senil– en particular comporten que tant familiars, com amics, com els mateixos afectats es vegin atrapats en una lluita diària en la qual han de fer front emocionalment, física i econòmica a la pèrdua de les funcions intel·lectuals i per tant a la despersonalització; són la causa més freqüent de patologia i mort de la població dels països desenvolupats, i consumeixen una part molt important dels recursos sanitaris i d'ajuda social.

»Atès que aquestes malalties afecten més de quinze milions de persones a tot el món i que, segons el Pla de salut de Catalunya, actualment al nostre país la prevalença de les demències a partir dels seixanta-cinc anys s'incrementa en un 10%, a partir dels setanta-cinc anys en un 20% i a partir dels vuitanta-cinc anys arriba a un 40% del total de la població, i que l'increment de l'esperança de vida de la població catalana també fa augmentar la incidència i la prevalença d'aquestes malalties.

»El Parlament de Catalunya manifesta:

»Primer, la seva solidaritat amb els afectats per les demències en general i la malaltia d'Alzheimer en particular i amb llurs famílies, tot expressant la seva comprensió i el seu suport per a la defensa d'una major qualitat de vida.

»Segon, el desig de contribuir a augmentar el coneixement, la comprensió i la solidaritat de la societat catalana davant l'impacte global de les dites malalties.

»Tercer, la necessitat que els propers anys s'incrementin les actuacions que donin resposta als requeriments específics de les persones amb demència, desenvolupant estratègies d'intervenció socio-sanitàries, promocionant l'atenció qualificada en tots els nivells assistencials i establint la coordinació dels recursos existents.

»Quart, la necessitat que es promogui la recollida sistemàtica de dades epidemiològiques de les persones afectades de demència, per a fer-ne l'anàlisi, amb la finalitat de conèixer-ne millor la distribució i poder, així, planificar més acuradament els serveis necessaris per a la detecció precoç de les persones amb risc i de les necessitats encara no ateses.

»Cinquè, la necessitat que es continuïn les polítiques de formació dels professionals dedicats a atendre i tractar aquestes malalties en totes les seves vessants.

»Sisè, la importància que es continuïn fomentant les investigacions i la constitució de grups de consens professionals per tal de definir millor els criteris d'atenció integral dels pacients, de llur qualitat de vida quotidiana i de prevenció d'aquestes malalties.

»I setè, la necessitat que s'estimulin la creació i el desenvolupament d'organitzacions d'autoajuda que desenvolupin

noves modalitats de suport familiar per permetre de mantenir els afectats a la pròpia llar i alleugerir alhora les càrregues que això suposa.

»Barcelona, vint-i-u de setembre de 1995.»

Signen tots els portaveus dels grups parlamentaris.

Senyories, s'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes
(gir / xec al portador)

..... de ..... de 19 .....

Signatura

.....
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprèss a Multitext SL, Barcelona

